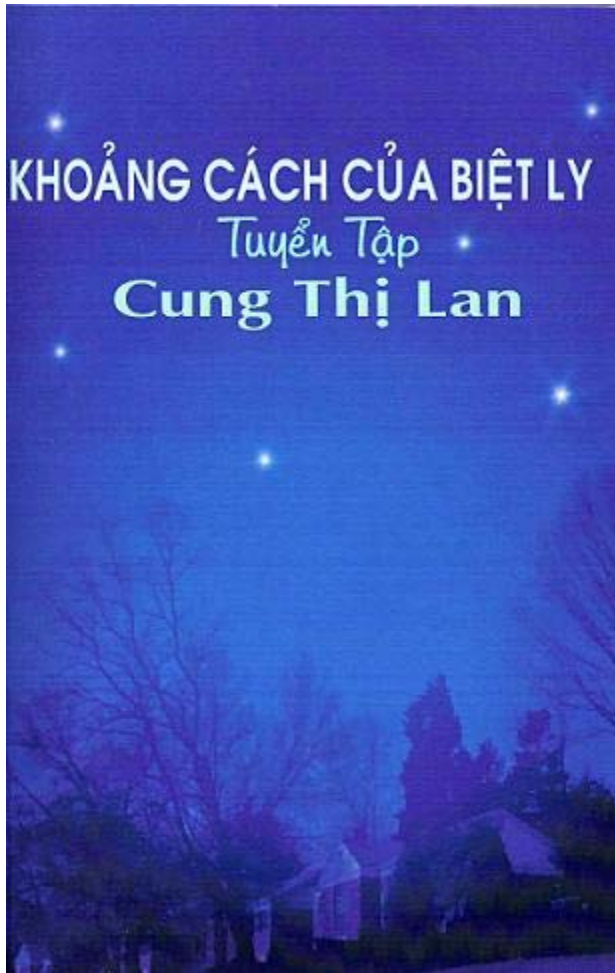

Cung Thị Lan

Khoảng cách của biệt ly

Chương 1

Phát bỗng thấy hụt xuống, chơi vơi nhưng rồi vút lên nhẹ như gió. Nhiều tiếng nói dồn dập bên tai chàng. Mọi người đang thúc hối chàng đi tới. Nhiều tiếng nói dồn dập bên tai chàng. Mọi người đang thúc hối càng đi tới. Họ, như trận cuồng phong, đẩy Phát lên, lên mãi về hướng trước mặt. Trong tâm thức, Phát đã khá kinh nghiệm với

cảnh bị dồn ép như những lần di tản hay những chuyến vượt biên; cho nên, chen chúc như thế quả là không có gì xa lạ đối với chàng. thế nhưng, trong cái thúc giục và lấn tới của mọi người lần này, Phát không cảm thấy chật chội hay đè nặng, trái lại, mỗi lúc chàng cảm thấy vút lên và nhẹ hơn.

Tò mò, chàng đảo tia nhìn qua lại hai bên để nhận diện những kẻ đồng hành. Hai bên Phát, hai đoàn người vùn vụt với tốc độ khá nhanh khiến chàng chỉ có thể thấy những cái bóng của họ. Ngạc nhiên vì không hiểu đang đi đâu và vì sao phải theo đoàn người lạ lùng này nên Phát dừng lại đột ngột. Thành linh, một giọng nói hết sức cộc lốc giục giã sau lưng chàng:

- Sao không tiếp tục? Ở lại có được gì?

Câu hỏi vừa dứt, một chiếc bóng vụt qua người chàng. Thực ra, không phải là vượt qua. Kẻ vừa nói dường như đã đè chàng xuống bằng một cái dấm để bước qua. Thân thể của Phát bị ấn xuống, nhưng không bị đè bẹp lại bởi mặt đất. Nó chơi vơi trong khoảng không rồi từ từ vươn lên một cách nhẹ nhàng và thanh thoát. Ngạc nhiên với trạng thái nhẹ bồng, Phát muốn dừng lại một chỗ để kiểm tra thân thể; thế nhưng, hàng loạt bóng người cao thấp tiếp tục đẩy chàng càng lúc càng tiến lên phía trên. Như làn gió trong trận cuồng phong, chàng đành phải hòa theo những chiếc bóng đầy huyền bí. Mặc dù vậy, suốt thời gian bồng bênh trong khoảng không xám đặc và mơ hồ, chàng không thể ngừng suy nghĩ về tình trạng kỳ lạ của bản thân cũng như về cuộc hành trình đầy bí ẩn mà mình không thể nào cưỡng lại.

Một lát sau, Phát mỉm cười một cách thú vị. Chàng nghĩ: “ *Cũng được! Mình sẽ biết mấy người này là ai và họ đang đi đến đâu!*” Rồi khi hồi tưởng lại cảm giác nhẹ tênh và lơ lửng thường có trong chiêm bao, chàng nghĩ tiếp: “ *Mơ chỉ là mơ! Tan giấc, tuyệt mỹ hay ác mộng cũng sẽ biến đi. Bây giờ chỉ cần theo họ để biết diễn biến của giấc mơ như thế nào, có khi mình lại biết thêm nhiều điều kỳ thú!*” An tâm với suy luận của mình, Phát nhanh nhẩu vươn lên cao, hòa theo nhịp tiến của những người đồng hành. Nhưng vừa tiến thêm được một quãng, Phát bị chặn ngang bởi một chiếc bóng to lớn đang len lỏi chen xuống hướng ngược lại. rồi một giọng nói khàn đục vang lên:

- Anh có muốn trở lại không?

- Trở lại đâu? Phát hỏi trong dứt quãng vì chàng bị nghẽn bởi sức ép đằng sau và người lạ trước mặt.

- Về nhà anh đó! Giọng nói rõ hơn cho biết đó là của đàn ông.

- Không phải bây giờ nhưng tôi sẽ. Tôi sẽ trở lại sau khi sau mấy người này đi đâu. Tôi...

Chưa dứt câu, chàng cảm tưởng tay mình bị siết bởi người lạ. Anh ta nói với chàng bằng giọng kiên quyết:

- Nếu muốn về, phải về ngay lúc này. Đã đi đến đó, không quay trở lại được đâu.

Giọng nói trầm trầm vừa dứt, người đàn ông kéo Phát theo bên cạnh để cùng xuyên qua luồng người đông nghẹt đang tiến lên phía trên.

Len lỏi mãi mà không thể tách nổi đám người để được cùng chen qua trong một lối, anh ta đành thả tay của Phát ra và đi trước. nửa tin, nửa ngờ với lời thuyết phục của người lạ nhưng Phát quyết định bước nhanh vào những khoảng trống của con đường mà anh ta vừa mở cho. Khi đến được bên anh, Phát vừa thở, vừa hỏi:

- Anh có biết mấy người này là ai không? Họ là ai mà di chuyển bồng bềnh như gió, như mây vậy hả?

Không trả lời câu hỏi của chàng, người lạ hỏi ngược lại:

- Thế anh có biết anh là ai không?

- Là tôi, là người, là đàn ông, chứ còn là ai nữa!

Dường như người lạ đang cười nhạt, anh ta hỏi một cách giấu cợt:

- Anh có biết vì sao anh ở đây không? Có thấy được hình dạng của những kẻ đang đi cạnh anh và của chính anh không?

- Không thấy rõ lắm. Có lẽ tôi đang ở trong mơ.

Không ngừng lách né qua những chiếc bóng, người đàn ông lạ cố sức kéo Phát ép vào bên cạnh mình để cho chàng có thể song bước và nghe anh ta nói rõ hơn:

- Không ai có thể biết mình đang ở trong mơ.

Phát chau mày:

- Vậy tôi đang ở đâu đây? Còn anh là ai? Và mấy người này là ai?

Chúng ta làm gì ở đây vậy?

- Chúng ta vừa mới vượt biên.

- Vượt biên?

Phát cười khanh khách. Tiếng cười của chàng vang ra xa như tiếng va loảng xoảng của chén bát làm bằng kim loại khiến tốc độ của những chiếc bóng hai bên chàng giảm hẳn đi. Họ ném cho anh những cái nhìn bất bình và khó chịu trong khi người lạ điềm nhiên xác nhận:

- Phải, chúng ta vừa mới vượt biên.

-Tôi vượt biên từ lâu và đã đến nước tự do rồi cho nên tôi không cần vượt biên là gì nữa- Phát trả lời trong khi cố gắng nhìn thẳng vào mặt

người lạ nhằm khẳng định điều mình vừa nói.

Người đàn ông điềm tĩnh nói từng chữ rõ ràng:

- Anh không hiểu lời của tôi. Tôi nói là: Chúng ta vừa mới vượt biên.

Tôi và ông vừa mới vượt biên.

- Tôi đâu cần vượt biên.

- Nhưng ông vừa mới vượt biên đó kia!

Phát lẩm bẩm một mình:

- Chẳng hiểu sao mình lại nói tiếng Việt. Chả trách là ông này chẳng hiểu được ý của mình.

Như vừa nghe chàng than phiền, người lạ đáp ngay:

- Anh không cần phải nói tiếng nào khác đâu! Mặc dù anh đang nói tiếng của một nước nào đó ở châu Á nhưng tôi hiểu hết tất. Và tôi cũng vậy. Tôi chẳng cần phải nói tiếng của nước anh, anh vẫn có thể hiểu tôi nói gì. Anh không ý thức rằng tôi đang sử dụng tiếng Anh trong khi anh nói tiếng Việt sao?- Thật vậy sao? Không lẽ chúng ta sử dụng hai ngôn ngữ khác nhau vẫn hiểu nhau? Tôi nghe ông nói tiếng Việt mà?

- Tôi chưa bao giờ biết tiếng Việt là gì. Phải nói là ngoài tiếng Anh ra, tôi chẳng thể nói được một tiếng nào khác. Tôi nguyên là người Mỹ. Tên tôi là Davis.

- Chào Davis, tên tôi là Phát, người Việt Nam- Phát ngược mặt lên nhìn người đàn ông lạ, cố gắng tìm mắt ông ta để nhìn thẳng trong khi nói như cung cách lịch sự mà chàng thường có, rồi đổi giọng sang tiếng Anh, nói thêm- Tôi nghĩ là ông nói tiếng Việt giỏi lắm.

- Tôi đã nói là tôi đâu có nói tiếng Việt. Còn ông cũng không cần phải đổi giọng sang tiếng Anh như thế đâu! Ông không ý thức được là ông đã nói tiếng mẹ đẻ với tôi hay sao?

Phát hết sức ngạc nhiên:

Nói vậy này giờ chúng ta thật sự trao đổi bằng hai ngôn ngữ Anh và Việt hả? Chẳng lẽ anh không bao giờ biết tiếng Việt mà hiểu được tôi đã nói gì?

Davis lắc đầu:

- Ở đây có nhiều tiếng ồn quá nên anh không nghe rõ lời giải thích của tôi. Cố gắng len ra khỏi đám này, tôi sẽ nói lại rõ hơn. Chương Hai

Càng xuống dưới, không gian càng rộng rãi và thoáng đãng hơn bởi những chiếc bóng còn rơi rớt. Những bóng di chuyển nhanh và nhẹ như chúng đang chờn vờn trong không gian mênh mông. Phát ngạc nhiên nhìn họ rồi nhìn mình. Đoàn người mà ý nghĩ của chàng cho là nhiều người trong một đoàn hóa ra chỉ là những chiếc bóng đơn thuần. Hốt hoảng, chàng hỏi:

- Tôi bị làm sao thế này?

Davis trả lời:

- Anh đã vượt khỏi thế giới của người và đang ở thế giới khác không phải của người.

- Là ma sao?

- Nếu anh muốn chữ dùng ấy dành cho anh.

- Không thể nào! Không thể nào! Không thể nào được!

Phát lập đi lập lại lời ta thán bằng giọng kinh hoàng bởi vì chàng không tài nào thấy được hình dạng của thân thể mình. Cố bám hy vọng là đôi mắt cận không kính của mình và bầu không khí đen thui trước mặt không giúp nhãn quan làm việc tốt, chàng vung tay vẩy chân lên xuống để có thể thấy chúng rõ hơn. tiếc thay, bao cố gắng

của chàng chỉ là sự hoài công, vô ích. Bàng hoàng với thực tế, Phát lặng người trong kinh hoàng. Bám víu với hai chữ vượt biên mà người bạn đồng hành lập đi, lập lại, chàng vội vàng ôn lại những gì đã xảy ra. sau một hồi suy tư, chàng quả quyết rằng mình đã vượt biên ra khỏi nước bằng đường biển thành công. Mặc dù không thể nhớ địa danh của những nơi đặt chân đến sau cuộc hải trình đầy gian khổ, nhưng chàng nhớ rành rành là mình đã được đưa lên đất liền của một bán đảo nhỏ nào đó, rồi ở trại tị nạn nào đó và được chấp thuận bảo lãnh đến một nước tự do nào đó. Dấu ấn về sự thành công của chuyến vượt biển trong ký ức đã khiến chàng chắc chắn là không bao giờ có chuyện “vượt biên khỏi thế giới người” trong hải trình tìm tự do. Tuy nhiên, những gì xảy ra sau chuyến hải trình thành công đó, chàng mù tịt. Hình ảnh các ngôi nhà kiểu Âu Tây, những chiếc xe hơi, những con đường cao tốc, những trạm xá, những bệnh viện, và những người ngoại quốc lộn xộn trong trí chàng như một mớ bong bong. Cố gắng sắp xếp thứ tự lại mớ bong bong ấy để tìm ra manh mối, chàng thất vọng khá nhiều vì không tìm ra được diễn biến của cuộc đời mình xảy ra như thế nào sau khi đến bờ tự do và vì sao phải nhập vào cuộc hành trình đầy huyền bí và kỳ lạ hiện có.

Khoảng cách của biệt ly

Chương 2

Càng xuống dưới, không gian càng rộng rãi và thoáng đãng hơn bởi những chiếc bóng còn rơi rớt. Những bóng di chuyển nhanh và nhẹ như chúng đang chờn vờn trong không gian mênh mông. Phát ngạc

nhìn họ rồi nhìn mình. Đoàn người mà ý nghĩ của chàng cho là nhiều người trong một đoàn hóa ra chỉ là những chiếc bóng đơn thuần. Hốt hoảng, chàng hỏi:

- Tôi bị làm sao thế này?

Davis trả lời:

- Anh đã vượt khỏi thế giới của người và đang ở thế giới khác không phải của người.

- Là ma sao?

- Nếu anh muốn chữ dùng ấy dành cho anh.

- Không thể nào! Không thể nào! Không thể nào được!

Phát lập đi lập lại lời ta thán bằng giọng kinh hoàng bởi vì chàng không tài nào thấy được hình dạng của thân thể mình. Cố bám hy vọng là đôi mắt cận không kính của mình và bầu không khí đen thui trước mặt không giúp nhận quan làm việc tốt, chàng vung tay vẩy chân lên xuống để có thể thấy chúng rõ hơn. Tiếc thay, bao cố gắng của chàng chỉ là sự hoài công, vô ích. Bàng hoàng với thực tế, Phát lặng người trong kinh hoàng. Bám víu với hai chữ vượt biên mà người bạn đồng hành lập đi, lập lại, chàng vội vàng ôn lại những gì đã xảy ra. sau một hồi suy tư, chàng quả quyết rằng mình đã vượt biên ra khỏi nước bằng đường biển thành công. Mặc dù không thể nhớ địa danh của những nơi đặt chân đến sau cuộc hải trình đầy gian khổ, nhưng chàng nhớ rành rành là mình đã được đưa lên đất liền của một bán đảo nhỏ nào đó, rồi ở trại tị nạn nào đó và được chấp thuận bảo lãnh đến một nước tự do nào đó. Dấu ấn về sự thành công của chuyến vượt biển trong ký ức đã khiến chàng chắc chắn là không bao giờ có chuyện “*vượt biên khỏi thế giới người*” trong hải trình tìm tự do. Tuy nhiên, những gì xảy ra sau chuyến hải trình thành công đó, chàng mù tịt. Hình ảnh các ngôi nhà kiểu Âu Tây, những chiếc xe hơi, những con đường cao tốc, những trạm xá, những bệnh viện, và những người ngoại quốc lộn xộn trong trí chàng như một mớ bong bong. Cố gắng sắp xếp thứ tự lại mớ bong bong ấy để tìm ra manh mối, chàng thất vọng khá nhiều vì không tìm ra được diễn biến của cuộc đời mình xảy ra như thế nào sau khi đến bờ

tự do và vì sao phải nhập vào cuộc hành trình đầy huyền bí và kỳ lạ hiện có.

Hiểu được tâm trạng của Phát, Davis nói:

- Tôi biết. Anh đang tuyệt vọng với chứng quên, nhưng rồi hình ảnh của những người thân yêu cũ sẽ phục hồi lại trí nhớ cho anh.

Lời của Davis khiến Phát đột nhiên cảm thấy hồi hộp. Đồng với cảm giác này, nhiều hình ảnh khác lại hiện ra, lộn xộn trong tâm trí của chàng. Đầu đó chàng thấy hàng cây đầy lá xanh của con đường dẫn đến một căn nhà ở một góc phố, một bức thư tình trong bàn tay ngại ngùng của mình và cái gật đầu dịu dàng của một cô gái. Khi khuôn mặt thanh đẹp và sáng ngời càng lúc càng rõ hơn trong trí nhớ, chàng bồi hồi lắm bầm "*Mỹ Ngọc! Đúng rồi! Mỹ Ngọc!*" Hân hoan với sự tiết lộ mới của ký ức, chàng quyết vận dụng trí nhớ của mình để tìm thêm manh mối. Khi nhớ thêm Mỹ Ngọc là bạn hàng xóm, tiếp đó là người yêu và sau này là vợ của chàng, Phát xao xuyến nghiền ngẫm quang cảnh ngày tân hôn của mình. Chàng nhớ khuôn mặt của cha mẹ chàng, mẹ của cô dâu, họ hàng của chàng, họ hàng của cô dâu, bạn bè của chàng và bạn bè của cô dâu. Chàng nhớ cảm giác vui sướng của mình trong lúc đeo nhẫn cưới cho Mỹ Ngọc trước mặt vị linh mục và bao nhiêu người thân quen. Nỗi vui mừng tràn ngập trong hồn chàng khi những hình ảnh ưa thích hiện ra. Chàng cảm thấy toại nguyện khi nhớ đến hình ảnh của mình trong bộ com lê đen vào ngày hôn lễ tại nhà thờ rồi cảm thấy rộn ràng hơn khi nhớ bộ quân phục hải quân màu trắng bốp của mình khi dạo chơi trên đường phố đông vui của Sài Gòn cùng vợ con. Chàng nhớ như in rằng hôm ấy là ngày về phép hạnh phúc nhất của đời. Ôm đứa bé gái mười tháng trên cánh tay phải, quàng đôi bờ vai vợ bằng cánh tay trái và bước theo đứa bé gái hai tuổi đang nhảy tung tăng phía trước, chàng hiểu rằng mình đã ở trong một mùa xuân trọn vẹn với gia đình. Những sắc màu trong chợ hoa Sài Gòn trước ngày Tết Nguyên Đán trong năm đó tươi thắm chẳng khác nào những bong hoa nở rộ trong lòng chàng.

“ Công việc khá bề bộn nhưng sắp em thông cảm hoàn cảnh tụi mình nên cho em nghỉ. Gia đình mình phải chụp chung ở mấy nhánh mai vàng này để em khoe ổng mới được!”

Giọng nói ríu rít và tươi vui của Mỹ Ngọc văng vẳng đâu đó khiến Phát thấy mình càng lúc càng nhẹ hẫng và vút cao lên như chiếc bong bóng được bơm nhiều hơi bay. Kéo chàng xuống ngang tầm, Davis hỏi:

- Anh về nhà chứ?

Ngập ngừng lắc đầu vì không thể nhớ nơi cư ngụ của mình trước khi rời dương thế, Phát trả lời một cách chán chường:

- Tôi không biết mình ở đâu. Tôi nhớ là tôi đã thành công khi vượt biên ra khỏi nước tôi nhưng tôi không biết đã ở nơi nào của nước nào. Tôi chỉ chắc chắn là mình đã từng sinh ra, lớn lên, sống, lấy vợ và có con ở Sài Gòn mà thôi.

- Tôi không biết Sài Gòn ở đâu để giúp anh tìm về. Nhưng nếu anh không ngại thì đến nhà tôi trước, sau đó chúng ta sẽ về nhà anh khi anh nhớ ra chỗ.

Phát bằng lòng như không còn cách nào khác hơn. Cùng Davis vượt qua những khu nhà, những vườn cây và những con đường, chàng đã đến một căn nhà thấp nhỏ kiểu xưa. Không có những ngọn đèn đêm trước nhà như những căn nhà xung quanh, căn nhà nom rất u tối. Khi vào đến trong sân, Phát cảm thấy bóng tối quanh nhà đậm đặc hơn. Những tàng cây cao bao bọc quanh nhà tạo nên sự biệt lập khá xa đối với các căn nhà láng giềng. Lặng lẽ len theo Davis xuyên qua cánh cửa trước, Phát bước vào căn phòng nơi mà chàng cảm nhận màu đen kịt của bóng đêm. Những tấm vải màn phủ ở các cửa sổ đóng kín giam hãm bóng tối càng dày và chặt. Phát phải bám riết Davis khi cùng anh ta trong phòng khách. Bồi hồi xúc động ở đây trong giây lát, Davis đã đưa chàng đi vào phòng trong, nơi mà Phát cảm thấy rợn hồn vì một cái bóng trắng như bóng ma đang ngồi bất động trên một chiếc xe lăn trong góc phòng. Phòng này sáng hơn phòng trước bởi một bóng đèn sáng chiếu từ vách tường. Những tia sáng dù nhạt nhạt cũng đủ làm Phát tưởng như bị xé toạc. Rồi không muốn bị vỡ vụn ra thành từng mảnh, chàng bám riết theo Davis đến gần chiếc xe lăn và cái bóng trắng, người mà chàng nhận ra là một ông lão da trắng, lưng còng và mái đầu tóc bạc. Như một thây ma chết ngồi, toàn thân của ông lão không hề nhúc nhích. Chỉ do những tiếng thở dài thườn thượt mà Phát mới biết được ông còn

sống. Những hơi thở buồn bã kéo dài thườn thượt lan khắp không gian chật hẹp của căn phòng rồi đọng lại cả trong tâm hồn chàng. Chúng gây cho chàng cảm tưởng như vừa nghe những thanh âm cay đắng ngay trong bản thân mình. Điều này đã khiến chàng nhớ lại những tiếng thở dài của chính mình khi ở một nơi nào đó rất hoang vắng và cô đơn. Hình ảnh những chiếc xe hơi qua lại, và những tòa nhà kính chập chờn của quá khứ gần nhất đột nhiên hiện ra. Chúng lộn xộn trong trí nhớ của chàng một lúc, rồi như lần trước, tan biến ngay đi. Còn lại chỉ là hình ảnh của chàng trong bộ quân phục trắng, vợ chàng trong chiếc áo dài màu thiên thanh và hai đứa con gái nhỏ trong những chiếc áo đầm màu hồng phấn.

Tiếng khóc sụt sịt bất chợt của ông lão áo trắng làm Phát giật mình. Chạnh lòng với cảnh đơn lẻ của ông, chàng hồi tưởng lại nỗi cô đơn của chính mình, nhưng ở nơi nào thì chàng vẫn không tài nào nhớ ra. Rồi đột nhiên hình ảnh của những căn phòng bừa bộn trong cảnh sống đơn độc và buồn bã và các địa danh như Mã lai, Bi Đông và Úc lần lượt hiện ra trong trí chàng. Chưa kịp hồi tưởng thêm, tất cả đều tan biến hết khi chàng nghe Davis nói:

- Đây là ba của tôi.

Phát ngập ngừng hỏi:

- Bác bị chứng gì mà phải ngồi xe lăn?

- Không gì cả. Có lẽ ông ngồi để nhớ đến tôi và hoài niệm thời gian mười tám năm lúc chăm sóc tôi. Chính tôi mới là người ngồi trong chiếc xe lăn này sau khi bị tai nạn xe!

“Ôi! Có thể nào con đi trước ta?” Lời thì thầm của ông lão làm cho hồn Phát rung lên nổi xúc động. Lần này, thật sự quên hết những gì vừa nhớ ra cũng như quên cả lời vừa thổ lộ của Davis, chàng nói với anh ta bằng giọng cảm thông:

- Tôi hiểu rồi! Bác ngồi trên chiếc xe lăn này chỉ vì nhớ đến anh và cảm thấy đơn côi sau khi anh qua đời.

- Đúng rồi! Nhưng chết thì nói chết! Đừng dùng từ mỹ miều che lấp thực tế làm gì!

Dais nói thẳng thừng trong khi anh ngắm ông lão áo trắng như đang ngắm một người đàn ông đẹp đẽ và diệu kỳ mà anh mới gặp lần đầu. Sau đó, anh lầm thẫm tiếp:

- Có lẽ ba tôi vẫn nghĩ rằng ông phải là người chết trước tôi. Thật tội cho ý nghĩ của ông!

Phát đáp:

- Nghĩ gì thì cũng không thể làm khác hơn vì trước hay sau mọi người đều phải chết! Nhưng anh còn may mắn hơn tôi là biết mình đã chết và biết nhà để tìm về. Còn tôi, tôi chẳng nhớ mình đã ở đâu, chết như thế nào và nơi nào là nhà của tôi.

Davis thì thào:

- Sở dĩ được như vậy là vì ký ức về người cha thân yêu và căn nhà mà tôi đã sống với sự chăm sóc của ông ta trong hơn mười tám năm là hành trang mà tôi mang theo mình cho đến vô tận. Mặc dù chứng đột biến mạch máu não gây cho tôi chết bất ngờ nhưng tôi đã may mắn nhìn mặt ông trong phút vĩnh biệt cuộc đời! Bây giờ thì tôi muốn yên tĩnh với ba tôi cho đến sáng, cho nên anh hãy đến chiếc sofa đằng kia chờ tôi. Biết đâu anh có thể nhớ lại những gì đã xảy ra cho anh chẳng.

Nghe theo lời Davis, Phát đến ghế sofa yên lặng. Tuy bản khoăn về tông tích của mình, chàng không cảm được lòng thương cảm khi nhìn cái bóng to lớn của Davis phủ trên tấm lưng còng của ông lão áo trắng. Chàng cảm thấy nổi băng giá dậy lên trong lòng khi nghe tiếng sương rơi náo ruột ngoài bức tường mỏng và cái lò sưởi kiểu cổ không một đóm lửa nhỏ. Chàng không hiểu ông lão còm cõi kia làm sao chịu đựng nổi cái lạnh se thắt của tâm hồn lẫn cái lạnh tanh của thể xác trong cái khí hậu lạnh buốt của những ngày cuối đông như thế. Cảm giác cô đơn hiện ra trong tâm hồn chàng như nó từng hiện diện một cách quen thuộc khi vài hình ảnh mơ hồ hiện ra trong trí nhớ. Một thoáng chúng biến mất ngay. Buồn bã vì không nhớ được gì thêm, chàng từ từ thiếp hẳn vào trong màu đen êm dịu và dễ chịu.

Khoảng cách của biệt ly

Chương 3

Cảm giác an bình của Phát bị đánh thức bởi những tiếng leng keng của xâu chìa khóa. Trong ánh sáng nhạt nhòa, chàng nhận ra dáng còm cõi trong chiếc áo trắng tối hôm qua được thay bằng bộ đồ com lê đen gọn gàng và lịch sự. Vẻ bình thản và tươi tỉnh trên khuôn mặt phúc hậu của ông lão đã khiến cho Phát nhớ mang máng là đã gặp ông ở một nơi nào đó khi chàng còn sống. Tuy nhiên, cũng như hôm trước, chàng tuyệt vọng với chứng mất trí nhớ của mình. Trong khi đang tìm Davis trong căn phòng, chàng chợt nghe tiếng nói của anh ta bên tai:

- Theo tôi để xem ba tôi muốn đi đâu.

Rồi chàng thấy mình bay bổng với cái nứ về phía trước bởi một bàn tay vô hình. Davis đưa chàng qua phòng gia đình, phòng khách, rồi ra sân trước nhà để bám theo sau ba của anh ta, người đang chui vào chiếc xe Camry cũ màu xám đậu ngay bên đường trước nhà.

- Không biết ông muốn đi đâu. Tiếng lầm thảm của Davis lại vang lên.

Hướng ánh nhìn trên mái tóc được chải cẩn thận của ông lão trong lúc ẩn mình trong bóng râm yếu ớt trong xe, Phát trấn an::

- Không phải dấu hiệu của một vụ tự tử đâu! Chắc bác ấy sắp sửa dự một sự kiện trọng đại nào đó thôi.

Đúng như sự ước đoán của Phát, nỗi lo âu của Davis được giải tỏa khi chiếc xe dừng lại trước cổng của ngôi nhà thờ có nhiều cây thông xanh tươi với những hình tam giác chuẩn mực và mũi nhọn

chĩa lên bầu trời sáng rực. Ba Davis chào một vài người trong bãi đậu xe rồi cùng hướng vào thánh đường. Theo họ, Phát cảm thấy dễ chịu với bóng tối bên trong nhà thờ hơn những ánh sáng gay gắt và sáng lòa ở bên ngoài. Song bước bên Davis, Phát đi giữa hai hàng ghế để cùng tiến đến bục đài của thánh đường. Nơi đây, một quan tài gỗ mở nắp được đặt uy nghi giữa những bình hoa đầy màu.

-Tôi mãi nguyện vì thấy hình dáng mình đang hoang, áo quần tươm tất và khuôn mặt chẳng khác gì người còn sống. Chỉ có điều tôi không thích là họ bôi môi tôi đỏ hồng như cho tên hề. Davis nói khi anh tựa sát cạnh quan tài.

Hướng theo ánh nhìn của anh ta, Phát chăm chú vào khuôn mặt độ ngoài bốn mươi tuổi của người đàn ông trong bộ com lê xám đang nằm ngay ngắn trong áo quan, rồi trả lời:

- Phải vậy để mọi người vẫn còn cảm tưởng là anh còn sống; nếu không, anh sẽ là một thầy ma trắng bệch và tím tái đến tội nghiệp. Nhưng dù thế nào thì bây giờ tôi mới thật sự biết khuôn mặt và hình dạng bằng xương bằng thịt của anh ra sao.

Không quan tâm đến nhận xét của người bạn đồng hành, Davis không đáp lời. Náo nức nhìn những người đàn ông và đàn bà đang tuần tự tiến đến chiếc quan tài của mình, anh lẩm nhẩm:

“Cindy! Perry, Mark, Jim!...” hay kêu lên khe khẽ *“Ôi! Ông Jackson! Ông trốn ở cái xó xinh nào mà đến hôm nay mới lộ mặt đến đây?”*, *“Ô! Bà Rose! Đóa hoa ngọt ngào của trường J. cũng đến đây sao?”*, *“Ủa? Là là bà Frank đấy sao? Có lý nào bà tiến tới chứ? Hừ! Thật là xấu hổ! Chẳng đám nào mà bà bỏ qua cho!”*, *“Ái chà chà Joe! Tôi không nghĩ là ông có thể đến đây! Lần này thì không lấy gì làm huê với ông được nữa rồi đành nợ ông vậy.”*

- Anh có nhiều bạn bè và người thân quá ! Phát phán.

- Không phải là hai cha con chúng tôi chỉ rúc trong nhà đâu. Đừng thấy cảnh nhà tắm tối của chúng tôi mà nghĩ vậy. Ba tôi thường đưa tôi đi dự các buổi họp mặt với bạn bè và người thân luôn. Chẳng buổi họp mặt nào ở nhà thờ hay cộng đồng trong xóm mà chúng tôi từ bỏ. Davis cúi kính đáp.

Nhìn dáng điệu lụm cụm của ông lão và cái xác to lớn của Davis trong áo quan, Phát toan giải thích điều mình nghĩ nhưng lảng sang câu khác:

- Họ thật là những người có tình!

Rồi theo ánh nhìn của Davis, Phát cũng chiêm ngưỡng những người đang tuần tự đến tiễn biệt xác chết lần cuối. Luân phiên bước đến và cũng như rời khỏi quan tài như đã thỏa thuận trước, họ, những người đàn ông, đàn bà, già và trẻ đồng có một khuôn mặt trang nghiêm nhưng phong cách hoàn toàn khác nhau. Người trầm tĩnh thì đứng ngẩn ngía người chết thật lâu trong khi người rướm nước mắt lại quay đi vội vàng. Người dạn dĩ thì vuốt lên ngực người chết nhấn nhủ thật lớn *“An bình về nơi nước Chúa bạn nhé!”* trong khi người trông có vẻ căng thẳng thì lập bập những lời cầu nguyện như niệm chú trừ tà. Đặc biệt nhất là thái độ của một người đàn bà da trắng, độ bốn mươi tuổi, có những lọn tóc quăn màu vàng rũ đến vai. Với đôi mắt đỏ hoe, người đàn bà này đã cầm tay người chết rất lâu nhưng nàng căn dặn ân cần như nói với người sống: *“Rồi chúng ta sẽ gặp lại nhau khi Chúa gọi em! Chờ ngày đón em nhé!”* Sự cam chắc của nàng về cuộc hội ngộ của những linh hồn sau khi chết khiến cho Phát ngạc nhiên. Để thỏa mãn sự tò mò của mình, chàng phá tan im lặng:

- Có phải đó là vợ của anh không?

- Không. Cô ta chỉ là bạn trung học và là hàng xóm của tôi.

- Vậy vợ anh là người nào trong những người đàn bà này? Phát lại hỏi khi quét ánh nhìn dọc theo những người đàn bà đang ngồi trên những dãy ghế trước bệ đài.

- Không có ai.

- Hóa ra anh độc thân và là trai tân cho đến lúc chết ư?

- Đâu phải. Tôi đã có vợ nhưng chúng tôi chia tay sau khi tôi bị tai nạn xe.

Phát chưa kịp tỏ những ý nghĩ của mình đã nghe Davis nói với chàng

bằng giọng bất bình:

- Anh không hiểu chuyện của chúng tôi thế nào đâu, cho nên đừng nghĩ xấu cô ta như thế! Cho dù luật đạo quy định như thế nào thì chúng ta cũng không phải là thượng đế để có thể kết tội cô ta. Tôi không hề nghĩ đến lời thề ước của cô ta trước đức chúa trời trong ngày cưới cũng như không hề muốn vin vào nó để áp đặt gánh nặng của sự tàn phế mà mình có trên vai của cô ấy. Những việc làm chân chính nên để chúng tự xuất phát từ trái tim hơn là ép buộc. Tôi không muốn níu kéo hay cản bước vợ tôi khi tôi biết là tình yêu không còn trong trái tim nàng và tình nghĩa vợ chồng của chúng tôi chuyển thành một gánh nặng của tình thương hại.

Hoang mang nhìn Davis, Phát im lặng. Trong ý nghĩ, chàng thực đã đánh giá vợ anh ta là người đàn bà vô lương tâm. Theo chàng, người đàn bà phản bội lời thề ước trước mặt chúa trời trong giờ phút thiêng liêng của lễ hôn phối là người có tội, tàn nhẫn và không thể tha thứ được. Tuy nhiên, ý nghĩ của chàng chưa kịp diễn đạt bằng lời đã bị Davis phản đối ngăn chặn khiến chàng bất ngờ, đành phải nói sang chuyện khác:

- Tôi không mừng tượng được tâm trạng của anh sau tai nạn như thế nào nhưng tôi hiểu tình phụ tử của ba anh đã nuôi sống tinh thần của anh trong bao nhiêu năm anh sống với bác ấy.

Davis không đáp lời. Hướng ánh mắt về phía ông lão, người đang chăm chú nhìn bàn thánh với khuôn mặt hiền hòa và tươi tỉnh, anh ta cười một cách an tâm rồi bảo Phát:

- Hãy đi về phía đằng sau kia để đỡ phải nghe tiếng ồn hai chiếc loa kia đi. Chờ cho đến lúc tan lễ xong, chúng ta sẽ về nhà.

Y lời anh, Phát theo bước đến một góc tối trong thánh đường. Cùng im lặng, cả hai lắng nghe những bài thánh ca, lời cầu nguyện, lời phát biểu, lời tường thuật, và những tiếng cười ồ bất chợt. Khi nghe lời cảm tạ của ba Davis trầm ấm vang trong nhà thờ thì cả hai đều rung trong lòng một nỗi cảm xúc sâu thẳm.

Lễ vừa tan, Davis kéo Phát bám sát theo đoàn người đang lần lượt ra khỏi nhà thờ rồi cùng theo đoàn xe đến nghĩa trang. Tại đây họ nghe những lời thầm thì của những lời cầu kinh và những tiếng ru buồn của những cơn gió chiều đang rít qua những cành lá. Họ thấy chiếc quan tài được từ từ hạ xuống huyệt mộ, nơi một vòng người mặc đồ đen quây quanh. Trong khi nghe cha cố cầu nguyện và những tiếng đáp lễ của mọi người, hai linh hồn cùng buồn bã đắm mình vào trong phút mặc niệm của mọi người. Họ cảm thấy trong lòng dâng lên một nỗi sầu da diết khi nhìn những người lần lượt chia tay với ông lão. Cảnh vật trong nghĩa trang càng lúc trông càng hoang vu huyền bí hơn khi chỉ còn hình ảnh già nua còm cõi của ông lão lẻ loi giữa các hàng dãy bia mộ.

Không màng cảnh vật xung quanh như thế nào, ông lão đi đi lại lại quanh nấm mồ xem xét. Đăm chiêu như chẳng hài lòng điều gì, ông xếp đi dời lại những bó hoa trước bia mộ một lúc rồi mới chịu rời bước. Ông đã không về phía cổng mà tìm đến văn phòng của những người chăm sóc nghĩa trang. Sau khi gặp được người quản lý và chắc chắn mọi ý muốn của mình được thông suốt, ông chấp choạng bước về phía đầu xe. Lúc ấy chỉ mới ba giờ chiều mà nắng vàng vọt yếu ớt như hết sinh lực. Những đợt gió lạnh như cắt đột nhiên ào ạt tràn về khắp nghĩa địa. Chúng xoay tròn rồi đảo lộn trong không gian mang theo những thanh âm ảo não đến rợn người.

Davis hét lên:

- Tôi phải theo ông. Hãy đi với tôi mau!

Tiếng rền của anh như xoáy tận óc khiến Phát cảm thấy tê buốt toàn hồn khi chàng bám theo anh ta. Cùng anh, chàng nhanh nhẩu chui vào chiếc xe để cùng với ông lão về lại căn nhà.

Khoảng cách của biệt ly

Chương 4

Quen dần với ánh sáng khi chẳng may phải xuyên qua trong lúc đi

chuyển từ nơi này đến nơi khác Phát cảm thấy có thể chịu đựng ngay cả trong thời gian khá lâu. Thực ra, chúng chỉ là những tia nắng nhàn nhạt của chiều tối, của ánh tà dương hay là những ánh đèn dịu dàng trong các phòng của căn nhà Davis. Đối diện khuôn mặt bình thần của ba Davis qua làn sáng trắng, Phát nhận ra là ông không hề biết sự hiện diện của chàng và của con của ông ta trong căn nhà. Với điều khám phá ấy, Phát cảm thấy tự nhiên hơn khi lang thang giữa các phòng.

- Rất mừng là ba tôi đã lấy được phong độ xưa.

Tiếng Davis vang lên khiến Phát phải nhìn ba của anh ta. Ông đang ngồi ăn bánh mì sandwich với thịt nguội và uống sữa tại bàn ăn nhỏ trong nhà bếp. Cảm giác an tâm của Davis lây lan vào tâm hồn Phát khiến chàng hòa nhập vào sự chăm chú hết sức sâu thẳm của anh ta. Cùng anh, Phát đắm trong yên lặng. Rất lâu, không gian yên tĩnh trong căn phòng chợt bị khuấy động bởi những tiếng rên rỉ đầy kinh dị vọng từ ngoài cửa sổ đằng sau nhà bếp vào. Phát thất đảm hỏi to:

- Ai vậy? Tiếng của ai mà thô lương và ghê rợn quá vậy hả?

- Còn là ai? Nếu chẳng phải là những kẻ đồng hội, đồng thuyền với chúng ta!

- Những con ma?

- Phải. Anh đã tiến bộ hơn vì đã biết nhìn nhận thực tế!

Phớt lờ lời châm chọc của Davis, Phát hỏi tiếp:

- Tại sao họ khóc than bi thương và ai oán dữ như vậy hả?

- Có thể vì luyến tiếc trần gian, vì chứng kiến nhiều sự việc ngược đời sau khi chết hay vì cảm thấy mất mát sau khi tự tử mà ra như vậy. Thực ra thì tiếc rẻ, than van, kể lể, giận dữ, trách móc hay oán hờn đều là thực chất của những kẻ trở thành ma như chúng ta cho nên chẳng cần vin vào các lý do ấy.

- Mỗi người có một lối sống riêng rồi lại có một kiểu chết riêng. Chắc vì thế mà mỗi con ma lại có một tính cách riêng- Phát chép miệng

đáp trong khi tò mò xuyên ánh nhìn ra phía sân sau qua kính cửa sổ.

Bên ngoài, trời quánh đặc như một nồi bánh đúc xam xám. Đâu đó vài chiếc bóng đen lơ lửng từ nơi này sang nơi khác với tốc độ nhanh chậm khác nhau như những luồng khí qua lại khác chiều và khác hướng. Những cái bóng đen thui vùn vụt như lốc thì kèm theo những tiếng la hét hết sức cuồng nộ giận dữ trong khi những bóng màu tro lơ lửng dật dờ thì lại kèm theo những tiếng khóc ai oán bi thương.

Quan sát một hồi, Phát quay vào trong, nói:

- Tôi nhớ ra là có lúc mình chẳng khác chi họ khi còn trên dương thế. Cho nên cho rằng giận dữ, oán hờn, than van hay khóc lóc chỉ là đặc tính của ma không hoàn toàn đúng đâu!

Davis trả lời một cách điềm đạm:

- Bởi vì con người có nửa thiện và nửa ác. Nửa ác là một phần của đặc tính ma đó mà! Nếu anh có đủ một trăm phần trăm thiện thì anh sẽ là thánh nhân chứ chẳng phải là con người. Tôi chẳng tin người nào tốt hoàn toàn trừ phi họ được phong thánh. Con người trên thế gian chỉ có thể khống chế chất ma trong họ bằng những hành xử luân lý và đạo đức. Những cái này thường được đúc kết bởi giáo dục hay tôn giáo. Nhưng, tu dưỡng đạo hạnh như thế nào thì chẳng có con người nào là thánh nhân. Có thể nói một cách khác là nếu thánh nhân mang bản chất con người thì họ chẳng khác gì hơn.

- Người hay ma, tốt hay xấu thế nào thì thế. Còn tôi chỉ là một con ma tội nghiệp. Tôi không biết được là chuyện gì đã xảy ra cho mình, đã ở những nơi nào và vì sao bị chết- Phát thở dài.

Cũng may là anh không nhớ gì nên không như những kẻ ấy. Còn tôi không giống họ vì tôi có đầy ắp tình thương yêu. Tất cả hun đúc từ tình cảm và việc làm mà ba tôi dành cho tôi.

Davis trả lời khi hướng mặt ra ngoài cửa kính nơi những bóng vật vờ qua lại, rồi đậu ánh nhìn sang ông lão đang lúi húi cất phần thức ăn thừa vào tủ lạnh. Theo hướng nhìn của anh ta, Phát hỏi trong ngạc nhiên khi nhìn tấm hình gắn ngoài cửa tủ lạnh:

- Ba anh và anh chụp bức hình này ở đâu vậy?
- Nhà thờ Thánh Tâm ở đường Mười Sáu tại Hoa Thịnh Đốn. Đó chỉ là lần đầu tiên và duy nhất mà ba tôi đưa tôi đến dự lễ cưới tại đó.
- Không hiểu sao tôi thấy anh và ông cụ rất là quen.
- Nhà thờ ấy có linh mục người châu Á. Nếu anh là người công giáo và ở Hoa Thịnh Đốn thì có lẽ anh đã từng đến đó.
- Hoa Thịnh Đốn? Phát tự hỏi như tự trắc nghiệm, rồi khẳng định ngay điều vừa nhớ ra- Đúng là tôi có ở Hoa Thịnh Đốn và thường đi lễ ở nhà thờ Thánh Tâm.
- Nếu ở đây thì không xa nơi đây lắm đâu. Chút nữa tôi sẽ đưa anh về nhà, còn bây giờ tôi muốn vào phòng mình trước đã.
- Nhưng tôi chẳng thể nào nhớ ra được là nhà tôi ở chỗ nào tại Hoa Thịnh Đốn. Phát nói với giọng băn khoăn.
- Vậy thì đi theo tôi đã!

Davis nói và Phát làm theo lời của anh. Cả hai cùng vào trong căn phòng nơi mà ba của Davis vừa lững thững bước vào, vừa nhìn quanh quất những đồ vật bên trong.

- Có lẽ ông cụ đang tính toán tổng khứ toàn bộ các thứ trong căn phòng này của tôi. Davis nói

Tôi không nghĩ ba anh bỏ hết các đồ vật của anh. Dù sao chúng cũng là những kỷ niệm quý giá mà anh lưu lại cho ông. Phát đáp lại khi thấy ông lão loay hoay xếp lại các quyển sách ngay ngắn trên bàn trước khi đặt lưng trên chiếc giường nệm đơn kê sát vách tường.

- Hy vọng là như vậy. Nhưng, nếu ông không thể...

Davis nói lững lơ với giọng náo nê nhưng Phát không thuyết phục gì thêm. Chàng chăm chú nhìn tấm ảnh bán thân của vợ chồng Davis chụp sau ngày tân hôn trong im lặng. Nụ cười hồn nhiên trong khuôn

mắt mỹ miều của người đàn bà trong tấm ảnh đã xóa hết thành kiến trước đó của chàng. Dao động với cảm xúc mới mẻ chàng chợt nhớ lời của mẹ chàng “ *Vợ đẹp là vợ người! Cho nên đã trót lấy vợ đẹp thì sau này có chuyện gì cũng phải chịu, không nên than trách!*” Rồi cũng từ câu khuyên răn trong tâm thức này mà chàng chợt nhớ đến nỗi phiền muộn và sự tha thứ nào đó của mình dành cho Mỹ Ngọc. Nhưng, ở lúc nào và lý do gì thì chàng không tài nào nhớ ra.

- Anh vẫn chưa nhớ được là anh đã ở đâu trước khi bước vào tình trạng như thế này nhưng ít ra anh đã thấu hiểu quy luật của tạo hóa rồi đó!

Davis đột nhiên cao giọng khiến Phát giật mình. Chàng hiểu là Davis đã đọc hết những ý nghĩ mình khi chúng mới manh nha xuất hiện cho nên chàng không thèm đáp trả cũng như không tìm hiểu là anh ta hiện diện tại nơi nào trong căn phòng. Để hiểu rõ thực chất của linh hồn trong thế giới chết, chàng tiếp tục yên lặng và tự kiểm tra các giác quan của mình. Một hồi lâu, chàng phát hiện rằng các giác quan của chàng nhạy bén và linh hoạt không khác gì của Davis. Chàng có thể ngửi được mùi ẩm trong phòng, có thể nghe tiếng lòng não ruột của ông lão, có thể nhìn mọi vật xuyên suốt qua màn đêm và còn có thể đọc được ý tưởng của Davis khi anh để ý chúng: “*Con thương ba làm sao! Mong là ba không bị bệnh tật gì để có thể tiếp tục sống một mình trong căn nhà này của chúng ta!*” Lời trần tình thầm lặng tiềm ẩn trong ý nghĩ của Davis làm Phát xúc động. Đè nén cảm xúc đang dâng trong hồn, chàng đảo ánh nhìn xa khỏi cái hồn của anh ta, tận đến mặt tủ quần áo nơi dàn bày bày những lọ thuốc nhựa màu cam nắp trắng dày đặc bên trên. Chàng chợt nhớ ra là mình cũng đã từng có nhiều lọ thuốc với hình dạng và màu sắc như thế trong đời. Rồi đột nhiên trong tâm thức của chàng vang lên một địa chỉ mà chàng thường kiểm tra kỹ càng khi nhận những lọ thuốc như thế “*1441 đường W... Tây Bắc Hoa Thịnh Đốn*”. Vui mừng, chàng hét lên sung sướng: “*Tôi nhớ rồi! Tôi nhớ nhà tôi ở đâu rồi!*”

Tiếng la của chàng lớn đến độ vài lọ thuốc lăn tuột xuống đất và ông lão đang nằm lim dim phải lồm cồm ngồi dậy nhặt chúng lên.

Davis trách:

- Khoan đã nào! Đã nhớ rồi thì không thể quên lại đâu nhưng anh đang làm rơi rớt hết mọi thứ trong căn nhà này đây.

- Không phải tại tôi đâu! Đó chỉ là sự trùng hợp ngẫu nhiên mà thôi! Hạ giọng để đình chính trong vài giây, phát lại tiếp tục nói to trong phần khích- Nhưng thật sự là tôi nhớ lại rồi! Tôi nhớ là tôi ở 1441 đường W... Tây Bắc Hoa Thịnh Đốn của Mỹ.

- Chỗ đó ở gần Maryland đây thôi. Từ từ tôi sẽ... nhưng mà thôi để tôi đưa anh đi ngay không thì anh sẽ làm ba tôi kinh động thêm.

Nói xong, Davis nấn ná nhìn ông lão. An tâm khi thấy ông yên bình trong giấc ngủ, anh ra hiệu cho Phát theo sau.

Khoảng cách của biệt ly

Chương 5

Chập chờn lướt bên nhau hướng về phía Tây Bắc Hoa Thịnh Đốn khoảng hai mươi phút, Davis và Phát cùng dừng lại trước căn nhà số 1441 đường W...Đó là căn nhà giữa dãy nhà bảy căn, cao ráo, có trụ sơn trắng. Được trang điểm bằng chiếc ghế dài màu trắng có vân viền ngay trước cửa sổ kính, và những khóm cây cảnh thâm thấp hai bên lối đi, căn nhà có dáng vẻ rất đặc biệt và rất ưa nhìn. Đang bồi hồi trên bậc thềm cao, Phát bỗng giật thót lên vì cái đẩy nhào và lăn vòng. Trong lúc vùng khỏi cái bóng nặng nề của Davis, chàng nghe anh ta la toang toáng:

- Í trời đất ơi! Quỷ tha ma bắt cái gì đây?

Chao đảo vờn lên trong lúc tìm Davis, kẻ đang loạng choạng giữ thăng bằng, Phát bảo với giọng mỉa mai:

- Tôi quên dặn anh là phải thận trọng. Đến nhà này mà không coi chừng trong từng bước đi thì có mà u đầu xước trán.

- Gì mà ghê gớm thế? Bộ nhà chứa toàn dao búa không hả? Davis hỏi bằng giọng giễu cợt.

- Không có, chỉ vì quá sạch sẽ thôi. Căn nhà lúc nào cũng được chùi rửa chà dọn bóng loáng từ ngoài vào trong, từ lối đi đến hiên, từ hàng lang đến phòng khách, từ bếp đến vườn sau, từ nhà dưới lên nhà trên. Khắp nơi, khắp chỗ kể cả các hóc hẻm, góc cạnh hay xó xỉnh đều được chăm chút kỹ lưỡng mỗi ngày, mỗi giờ, mỗi phút, mỗi giây. Tôi không nói đùa đâu mà anh nghi ngờ tôi như thế! Tốt hơn là anh phải cẩn thận. Bây giờ chỉ là ở ngoài sân mà anh không giữ được thăng bằng như thế, vào trong nhà, sơ xuất như anh có mà thiệt thân.

- Làm gì mà nhà sạch sẽ đến ghê thế? Bộ nhà anh có lao công chùi rửa tần mẩn mỗi ngày hả? Davis hỏi tiếp trong khi đang lơ quơ giữ thăng bằng.

- Đâu có. Chỉ có mỗi mình vợ tôi làm thôi.

- Nói vậy chắc vợ anh làm nghề quét dọn hay bồi phòng nên quen nghiệp?

- Không phải. Chỉ tại tính của cô ta thích dọn dẹp cả ngày! Nói đúng hơn là cô thích sạch sẽ và thường khó chịu với bất cứ một hạt bụi hay cọng rác trong nhà cho nên suốt ngày lo lau chùi tất cả mọi vật trong nhà đến độ chúng trơn tuồn tuột như bôi phải dầu mới thôi. Cô ấy sạch sẽ đến mức tần mẩn từng chút một, cho nên cả tôi và mấy đứa con của tôi đều phải bực mình. Chẳng gì khốn khổ hơn là bị chích “Dơ dáy!” mỗi ngày. Anh có vẻ không tin lời tôi nhưng vào nhà rồi anh mới hiểu tôi nói gì.

Phát giải thích với giọng thuyết phục mặc dù chàng cảm nhận cái nhìn bán tín bán nghi của Davis sau lưng. Nhưng rồi chàng đã làm cho Davis tin phần nào khi anh ta xem chúi mũi hai lần vào hai chiếc cửa ra vào bằng sắt đen có hình vân đủ kiểu và bằng kính có mạ

vàng giả nơi tay nắm và viền xung quanh. Đi trước để dẫn lối, Phát đưa Davis vào căn phòng khách sạch đẹp và gọn gàng. Nơi đây, những tấm tranh Việt Nam trên tường, những vật trang trí quen thuộc trong ánh sáng dịu dàng và lặng lẽ của đèn đêm đã đưa Phát trở lại với ký ức xưa. Chúng gợi nên một nỗi xúc động tràn ngập trong tâm hồn chàng.

Bộ ghế sofa với bốn chiếc một dài, một ngắn và hai đơn được đặt vuông vắn ở góc phòng cạnh cửa sổ là nơi chàng thường ngồi với đứa con riêng của vợ chàng trong những ngày đầu nhàn nhã khi chàng vừa đặt chân trên đất Mỹ. Mặt kính của chiếc bàn nhỏ hình vuông ở giữa chúng là nơi chàng thường bày bình hoa giả đủ màu sắc sang một bên để đặt tô cơm cho thằng bé Trung, con riêng của vợ chàng. Đây là nơi mà mỗi buổi trưa khi chỉ có chàng và nó ở nhà, chàng hay giục nó ăn hết khẩu phần hay dứt cho nó ăn để chấm dứt nhanh hơn. Thằng bé gọi chàng là ba ngay từ lúc chàng được vợ chàng giới thiệu tại bộ ghế sofa này trong ngày đoàn tụ đầu tiên sau hai mươi năm xa cách. Trong phút trùng phùng cùng với gia đình lần đầu tiên ấy, chàng cứ như là người đàn ông vừa có thêm vợ mới lại có thêm con mới. Cảm giác hoang mang và xa lạ không dừng lại ở phút giây ngỡ ngàng vì sự xa cách vợ chồng quá lâu, sự có mặt bất ngờ của một đứa bé trai năm tuổi không chút huyết thống với mình mà còn bởi sự đón chào ngỡ ngàng của hai đứa con gái ruột của chàng. Chơi vơi trong vui buồn lẫn lộn khiến chàng không thể nào phân tích được tâm lý của mình lúc ấy. Nhưng, lúc bấy giờ, chàng còn có thể nhớ lại toàn bộ những suy tưởng của mình khi ngồi lại trong cái phòng khách này.

Chàng nhớ là chàng đã vin vào chiến tranh để đổ tội cho sự mất mát trong cuộc đời của chàng. Với suy luận là nếu không có chiến tranh, không có sự xa cách thì vợ chàng sẽ chẳng bao giờ bước thêm bước nữa. Rồi với lý luận là nếu không có chiến tranh thì gia đình chàng không bao giờ trở thành nạn nhân của sự chia lìa, xa cách và đổ vỡ, chàng đã tự nhắc nhở mình nhiều lần là nên thông cảm cho việc bất khả thi của vợ chàng trước những thử thách của thượng đế. Chàng đã tự an ủi rằng vợ chàng tuy không giữ trọn lòng chung thủy

đối với chàng trong hoàn cảnh vật đổi sao dời, nhưng nàng đã đơn thân nuôi hai đứa con của chàng ngay từ lúc chúng vừa lọt lòng, lận lội nuôi chàng trong tù học tập, chạy tiền cho chàng trốn ra nước ngoài, rồi lại phải nuôi dưỡng hai đứa con của chàng ăn học thành tài trên đất lạ quê người. Chàng đã tự bảo là không có lý do gì oán trách nàng khi mà chàng chưa từng góp cho nàng chút nào về tinh thần, sức lực hay tài chính sau khi trốn thoát ra khỏi nước. Rồi chàng đã tự trách là chàng đã đánh mất sự tin tưởng và hy vọng của nàng trong lúc nàng luôn luôn mong mỗi sự giúp đỡ tài chính của nàng để có thể đưa hai đứa con thực hiện những chuyến vượt biên kế tiếp. Chàng đã làm sai lời hứa ngay sau khi rời Mã Lai bởi vì đó là lúc mà các căn bệnh lần lượt xuất hiện trong cơ thể của chàng và đã không ngừng hoành hành chàng suốt thời gian định cư tại Úc. Chàng cũng đã tự cho rằng mình vô dụng vì đã không đem được lợi ích gì cho vợ con. Ngay cả việc chàng được đoàn tụ với gia đình cũng do bàn tay cố gắng và tận tụy của vợ chàng. Nàng đã lo cho chàng từ thủ tục bảo lãnh, mua vé máy bay và đón về nhà ở Mỹ một cách chu toàn. Tất cả việc làm nàng dành cho chàng hơn mức độ của một người vợ đối với chồng. Nếu thử hỏi chàng đối lại với nàng tử tế như thế trên cương vị người chồng, trụ cột chính của gia đình, chàng phải xấu hổ chào thua. Rồi bằng những lý lẽ có tình có lý trong ý nghĩ riêng tư của mình, chàng đã tha thứ cho sự bội ước của nàng và hết lòng hòa hợp với sự thật ngoài ý muốn để tạo nên hòa khí tốt đẹp trong gia đình. Chàng đã phải xoa dịu trái tim đau khổ của mình bằng cách tự an ủi rằng gia đình chàng còn may mắn hơn những gia đình khác là không bị cảnh chồng chết trong trại học tập cải tạo, con chết trên biển hay vợ bị hải tặc hãm hiếp.

Dù là thế, sự cố gắng bằng lòng với thực tại không thể xóa hết nỗi đau buồn thâm kín trong tâm tư của chàng. Sự hiện diện của đứa con riêng của vợ chàng không phải chỉ là hình ảnh ngoài sự mong tưởng của chàng mà còn là nỗi sầu muộn triền miên của chàng. Nó đã ám ảnh chàng liên hồi và đồng thời gọi cho chàng bao nhiêu câu hỏi thâm kín. Đứa nhỏ này có là kết quả của một tình yêu thực sự, một giây phút yếu lòng, hay sự hoan lạc nhất thời. Nhiều lần tự đặt mình trong hoàn cảnh của vợ mình để thông cảm, chấp nhận và tha thứ, chàng đã cố gắng không nghĩ nhiều đến quá khứ. Thế nhưng trong thời gian chung sống với nhau, chứng kiến nhiều lần cảnh Mỹ

Ngọc chăm chút bé Trung tỉ mỉ và nghe nàng yêu cầu đối xử với nó như người cha ruột thì chàng tự giải thích được phần nào cho những thắc mắc của mình. Trung là sự kết hợp tình yêu đích thực của vợ chàng với người đàn ông tạm gọi là người chồng thứ hai của Mỹ Ngọc. Sự thật của điều phát hiện kinh khủng đến độ quật vào trong tim óc chàng không biết bao nhiêu lần và càng lúc càng đào khoét tâm hồn khốn khổ của chàng sâu rộng thêm nhưng chàng cố gắng tự chữa vết thương tinh thần của mình bằng những hình ảnh và việc làm tốt đẹp mà vợ mình đã dành cho mình. Rồi trong tâm trạng dần vật vờ với sự oán giận và biết ơn, chàng chỉ biết âm thầm chấp nhận những gì đang có như chấp nhận một số phận đã được giáng đặt bởi đấng tối cao.

Chàng nhớ như in là chiếc va li mà chàng đem từ Úc sang được đặt ngay bên chiếc ghế sa lông lớn nhất này chỉ chứa toàn quần áo cũ và nửa phần chứa của nó là những hộp thuốc cho các chứng bệnh thận, tim, và khớp của chàng. Những căn bệnh này không những đã đục đẽo thể xác mà cả tinh thần chàng càng lúc càng nhiều thêm bởi vì trong lúc không thể đi làm để giúp đỡ vợ con, chàng đã sống trong mặc cảm của sự vô dụng. Nhờ làm việc cho sở Mỹ trước năm 1975, Mỹ Ngọc đã được chính phủ Mỹ bảo lãnh sang đất nước tự do bậc nhất thế giới. Tuy nhiên, nàng đã phải tự lập kiếm sống và nuôi dạy hai đứa con gái bằng những nghề nghiệp tay chân và văn phòng khác nhau như: bán lẻ, giữ trẻ, thư ký cho bác sĩ, và kiểm soát vé cho rạp hát trong suốt thời gian dài ở Hoa Thịnh Đốn. Hai đứa con gái của chàng, vốn sống xa chàng từ khi còn bé, đã nhìn chàng với vẻ tôn kính người lớn tuổi hơn là tình cảm cha con mật thiết và gần bó. Phút gặp lại trong bốn chiếc ghế sofa của ngày hôm ấy đã làm cho chàng hiểu rằng giữa chúng và chàng là một khoảng cách xa lạ, rằng chúng đã quen thuộc với sự thiếu tình phụ tử và những giấc mơ của chàng về chuyện đọc sách, dạo vườn Tao Đàn, đi chơi sở thú hay xem xi nê với chúng chỉ là những mộng tưởng.

- Tôi lấy làm lạ sao anh mãi trầm ngâm với u buồn trong khung cảnh đẹp đẽ và ngăn nắp như thế này. Davis nói.

Phót ánh nhìn qua những cánh hoa trên bàn, trên tường và trên cầu thang, Phát trả lời bằng giọng u sầu:

- Những chiếc hoa nhân tạo chỉ để làm vui cho mắt người bằng những sắc màu giả tạo thôi mà.

- Vậy thì tìm cái gì đó gần gũi hơn để tìm chút thú vị hơn đi! Căn phòng mà anh thường ở chẳng hạn.

Davis nói xong luồn quần nơi cầu thang chờ Phát đưa lối. Ngạc nhiên khi thấy Phát bước xuống hầm nhà, anh ta lại hỏi:

- Có phải tôi vừa nói với anh là đến phòng anh không?

Phát bình thản trả lời trong lúc tiếp tục bước:

- Thì tôi đang làm theo lời yêu cầu đây.

- Nhưng hình như anh đang đi xuống ngục tối của nhà tù chứ có phải là đến phòng của anh đâu. Phòng gì mà lạnh lẽo đến khủng khiếp thế này! Davis than trong khi anh lò dò theo Phát vào trong phòng hầm ẩm thấp, nơi có vài luồng ánh sáng nhạt nhẽo được xuyên qua những khung kính nhỏ của cửa sổ từ ngọn đèn đường.

- Đúng là vậy. Nó là ngục thất cô độc nhưng thực sự là chỗ ở của tôi trước đây. Phát nói kèm với tiếng thở dài.

- Dù sao cũng là một chỗ sạch sẽ ngăn nắp và có giường đang hoàng. Davis phán như để đỡ lại lời giễu cợt hờ hênh của mình.

- Bởi vì vợ tôi vẫn thường xuyên dọn dẹp nơi đây mà.

- Thế vợ anh cũng ở đây sao? Davis hỏi trong khi đưa ánh nhìn đầy nghi hoặc trên chiếc giường đơn hẹp và nhỏ gọn được kê sát tường.

- Tôi chỉ ở một mình nơi đây.

- Rồi cũng nằm chết trên chiếc giường này? Davis vặn với giọng hồ nghi.

- Không. Tôi chết tại giường con gái tôi.

- Ôi! Thật là một chuyện kỳ thú chưa từng nghe trong kiếp làm người mà đến kiếp làm ma như thế này tôi mới được đặc ưu như thế!

- Nhưng đó là chuyện có thật trên đời. Nếu anh không tin, hãy theo tôi.

Phát nói xong, bước lên lầu. Bóng chàng vụt lên trên, rất nhanh. Đến hết cầu thang, giữa hành lang nối ba căn phòng ở hai bên, chàng đứng lặng nhìn chiếc phòng lớn phía bên trái một lúc rồi rẽ về phía bên phải nơi có hai chiếc phòng nhỏ cạnh phòng tắm. Vẫn như những lần trước, chàng vượt qua cánh cửa đóng một cách dễ dàng để vào căn phòng gọn, hẹp và ấm nơi chỉ có một giường nệm đơn mà trên ấy một cô gái độ hai mươi ba tuổi đang nằm ngủ.

- Ai đây?

- Là con gái út của tôi.

- Cô ta rất xinh.

- Cảm ơn anh. Không những thế, nó còn có một tâm hồn đẹp đẽ. Nó là người chăm sóc tôi tận tình trong những ngày cuối đời tại đây.

- Tại đây? Anh nói là chiếc giường cô ta đang nằm? Có thể nào mà như vậy được?

- Bởi nó học y cho nên được hội đồng y khoa chấp thuận đơn xin chăm sóc tôi tại nhà. Có lẽ mấy ông bác sĩ nghĩ tôi chẳng còn có bao nhiêu tháng trên đời nên họ cho tôi đặc ân này trước khi tôi nhắm mắt.

- Nhưng có thể nào như vậy?

- Vậy mà điều như vậy đã xảy ra cho tôi. Tôi đã nằm trên giường này trong lúc con gái tôi kê một cái khác ngủ cạnh bên để chăm sóc tôi. Cái giường kê bằng ván và đệm lót ấy chắc đã được gỡ ra sau khi tôi tắt thở. Nhưng mà anh hỏi vậy bộ anh không chết trong nhà sao?

- Không, tôi chết ở bệnh viện. Ba tôi đã đưa tôi vào đây khi chứng tai biến mạch máu não xảy ra.

- Thật như vậy sao?

- Không có gì đáng quan tâm. Bởi vì dù bị chết bất đắc kỳ tử tôi vẫn còn nhớ tất cả những gì trước khi lìa đời và còn tìm về nhà được.

- Đúng vậy. Vẫn còn may mắn hơn tình trạng của tôi. Nhưng tôi nghĩ là có lẽ tôi đã lịm mê trong lúc chết nên đã không biết được mình đã vĩnh biệt trần thế từ lúc nào và ở đâu. Bây giờ thì tôi nhớ ra là mình đã sống bằng những sợi dây chằng chặt từ mũi, họng, cánh tay và hông trong phút cuối của cuộc đời tại chiếc giường này. Lúc ấy, vì cay đắng và buồn tủi với những điều chưa bao giờ hình dung ra trước đó nên tôi thường tập quên qua sự tưởng tượng hay vùi vào những giấc ngủ sau khi được truyền dịch. Khi thức giấc, tôi thường trở lại với những mơ tưởng tuyệt mỹ hoặc là nghĩ đến những điều nhiệm màu. Tuy nhiên, cố gắng đến mức nào tôi vẫn không thể chữa được tâm thần bất an của mình. Hình như nó chất chứa quá nhiều vết thương đúc kết từ những thực tế phũ phàng. Tôi đang tự hỏi là có phải vì sự mâu thuẫn của những điều tưởng tượng và những vết lở loét của tinh thần mà bộ nhớ của tôi bị tiêu hủy sau khi chết không?

- Không phải đâu. Vì phải chịu đựng sự mặc cảm của đời sống không bình thường, vì không còn sống như những ngày trước đó và chẳng thể biết được sinh hoạt của gia đình diễn biến ra sao trong thời gian liệt giường nên anh phải tự đối phó với tâm lý bất ổn của mình như vậy thôi. Tình trạng bị tật nguyền của tôi cũng giống tình trạng nằm liệt giường của anh nhưng tôi có quên lãng gì đâu? Tôi tin là tinh thần bị chấn thương sẵn của anh đã bị chữa trị không đúng cách bởi các loại thuốc trị bệnh quỷ tha ma bắt ấy mà thôi.

Davis nói khi anh nhìn những sợi dây truyền dịch, kim chích và các loại thuốc trong một chiếc hộp lớn trên bàn ngủ. Đưa mắt nhìn sang chiếc giường, anh nói tiếp:

- Dù sao thì cũng thật tội nghiệp cho cô bé này. Chắc cô ta đã khóc rất nhiều khi cô không còn có anh để chăm sóc.

- Đứa con gái này của tôi cũng giống như ba của anh thôi! Họ chỉ

quan tâm đến sự sống còn và hiện diện của người thân của họ trên đời chứ không nghĩ người thân bệnh hoạn và tật nguyền là những cục nợ của họ.

- Nhưng chuyện đời tư của anh rắc rối, phức tạp và khó hiểu hơn của tôi khá nhiều. Lúc thì anh nói là có gia đình, lúc thì nói ở một mình, lúc thì bảo vợ chăm sóc nhà cửa, lúc lại nói con gái chăm sóc cho anh! Chẳng con ma cừ khôi nào có thể đoán được xuôi ngược chuyện của anh.

- Thực sự là thế. Nhưng anh chẳng cần tìm hiểu làm gì cho thêm nặng hồn. Chỉ hiểu là tôi rất biết ơn anh giúp tôi tìm về nhà là được rồi

- Không có chi. Miễn là đừng rên rỉ như mấy con ma hôm nọ là tốt.

- Không. Tôi chỉ cảm thấy xúc động mà thôi. Bởi vì suốt sáu tháng nằm bất động trên cái giường này tôi chỉ có thể nhìn lên trần hay đưa con gái này của tôi lui cui chăm sóc chứ tôi chẳng thể đứng, ngồi hay di chuyển được. Giờ đây, tôi có thể thanh thản đứng nhìn nó ngủ.

Davis im lặng như cảm thông điều Phát vừa nói ra khiến chàng tâm sự tiếp:

- Tình cảnh lúc ấy đã tạo cho tôi có những ý nghĩ hoàn toàn mâu thuẫn và trái ngược nhau. Có lúc tôi muốn tận dụng bản năng sinh tồn để vượt bệnh tật để được gần gũi với người thân của mình nhưng rồi sự hành hạ của căn bệnh nan y, và sự cực khổ của người thân làm cho tôi muốn vượt khỏi thế giới người sớm chùng nào hay chùng nấy. Sớm hay muộn cũng phải vĩnh biệt nhau. Níu kéo thời gian ngắn ngủi chẳng được ích gì.

- Chờ đến phút tuyệt mệnh vẫn hơn. May là anh đã không tự tử. Chúng ta nên chấp nhận quy luật của tự nhiên hơn là đi ngược lại nó. Còn điều cần thiết hiện thời là cô gái này cần có một giấc ngủ ngon. Davis thì thầm khi thấy Hồng Nhung đang trở mình trên giường.

- Có cách nào để tôi có thể lẩn vào trong giấc mơ của nó không?

- Điều đó có thể xảy ra được nếu cả hai linh hồn chết và sống cùng muốn gặp nhau. Anh có thấy linh hồn của cô ta đang tìm đến anh không? Rất tiếc là không có. Thân xác mệt mỏi ấy hình như làm cho cô gái ấy có một giấc ngủ bình thường hơn là mộng mị.

Thuận lời khuyên của Davis, Phát nấn ná ngắm Hồng Nhung thêm một lúc, rồi lặng lẽ bước ra khỏi phòng.

Khoảng cách của biệt ly

Chương 6

Bước sang phòng bên, Phát giới thiệu:

- Đây là phòng của con gái đầu tôi trước đây. Bây giờ phòng này là của con trai riêng của vợ tôi.

- Tôi không hiểu anh muốn nói gì? Đây chỉ là phòng chứa đồ vật chứ không có người. Davis nói.

- Đúng vậy. Bởi vì con gái đầu của tôi chỉ ở đây trước khi lấy chồng, bây giờ nó đã ra ở riêng với chồng của nó. Còn đứa con trai riêng của vợ tôi chỉ sinh hoạt trong phòng này vào lúc ban ban ngày. Ban đêm nó ngủ cùng phòng với vợ của tôi ở đằng kia. Phát nói trong khi hất mặt về phía căn phòng đối diện

- Vì sao? Davis hỏi vợ giọng kinh ngạc.

- Chẳng có gì đặc biệt. Nó chỉ mới năm tuổi và vì nó bệnh suyễn nên vợ tôi đặt giường nó cạnh giường của cô ta để dễ chăm sóc vậy mà.

- Họ đang ở trong căn phòng đó? Davis hỏi trong khi cùng Phát hướng ánh nhìn sang căn phòng có cánh cửa khép kín.

- Phải, nhưng chúng ta sẽ không vào đó đâu!

- Thôi đi, đừng làm bộ. Tôi hứa sẽ không nhìn vợ anh ngay cả lúc cô ta đáng được lưu ý.

- Tôi không ngại anh nhìn cô ấy vì nếu anh ở ngoài phòng này cũng có thể nhìn xuyên qua bức tường ấy thôi! Cái mà tôi ngại là thấy người đàn ông khác cùng nằm trên giường với cô ta.

- Ôi dào! Anh là con ma ghen tị hại nhất! Được gì nào? Hãy vào thăm cô ta một chút đi rồi đi! Cái thú của bọn ma như tụi mình là lẩn quẩn trong các phòng ốc và những nơi đã từng hiện diện khi còn trên đời vào lúc tối trời như thế này thôi. Đừng bỏ mất phút hiếm hoi này để rồi phải tiếc nuối khi bình minh ló dạng.

- Không. Hãy xuống nhà với tôi đi! tôi không muốn làm rộn họ.

- Họ? Ai vậy? Anh nghĩ là thằng con riêng của vợ anh đang nằm ngủ trong phòng với vợ anh và ba của nó đó hả? Ôi! Tôi còn không tưởng tượng được cảnh họ âu yếm nhau trong những tiếng ho khúng khiếp như thế!

Phát khựng bước sau khi nghe lời cảnh báo của Davis. Những tiếng ho khan dữ dội cảnh tỉnh ý nghĩ nghi ngờ trước đó của chàng.

Thế rồi chàng đã đưa lối cho Davis vào căn phòng lớn được sơn hồng nơi có hai chiếc giường lớn nhỏ cạnh nhau. Cái giường khổ lớn bậc nhất của các loại giường ở các khách sạn sang của nước Mỹ làm Davis không hiểu chủ nhân của nó tậu được do sự phế thải của một khách sạn lớn sau đợt cải tân đồ đạc mới không; nhưng anh biết chắc là chồng nệm dày và cao ngút ấy đã không làm cho người đàn bà có mái tóc ngắn màu nâu nhạt đang nằm trên được yên giấc vì những cơn ho dữ dội. Cũng may là cái đầu nhỏ màu đen nhô ra từ tấm nệm dày của cái giường đơn bên cạnh vẫn yên bình với giấc ngủ. Thằng bé đang nằm hướng mặt vào tường như tránh những tia sáng của chiếc đèn ngủ trên chiếc bàn nhỏ cạnh đầu giường của mẹ nó. Chợt, người đàn bà ngẩng đầu lên, quay mặt về phía cái bàn ngủ

với lấy giấy chùi miệng. Ánh sáng của chiếc đèn chiếu rõ khuôn mặt trẻ trung của ba chẳng khác gì người con gái đang đứng cạnh người đàn ông khoảng hai mươi bốn, hai mươi lăm tuổi trong tấm hình trắng đen trên tủ đựng áo quần.

- Tôi đoán anh là người trong bức hình trắng đen này bởi vì vợ anh chẳng thấy khác gì xưa mấy. Rõ là một cặp xứng đôi vừa lứa. Còn đây cũng là anh, phải không? Trong tấm hình này anh trông già dặn và nghiêm nghị hơn nhưng vẫn đẹp trai chẳng khác gì khi trẻ. Khuôn mặt đăm đăm của anh trong tấm hình màu cạnh chú rể, cô dâu và mấy người này làm tôi ngại quá. Nếu biết anh nghiêm như thế tôi đã không nói nhiều với anh như thế đâu.

Davis vừa nói vừa mon men theo những tấm hình trưng bày trên bàn ngủ, tủ đựng quần áo và trên tường. Dừng lại trước một tấm hình trên bức tường nơi thằng bé đang nằm quay mặt vào, anh hỏi Phát:

- Người đàn ông nào chụp với vợ anh đây? Họ trông tình tứ và đẹp đôi chẳng khác gì vợ chồng. Ý tôi muốn nói là chẳng khác gì anh và cô ấy trong tấm hình đen trắng kia.

- Đó là chồng sau của vợ tôi. Phát trả lời xong rồi im lặng.

Chàng hiểu là chàng chẳng cần tâm sự gì thêm, Davis cũng hiểu thấu những gì đang chất chứa trong hồn chàng lúc bấy giờ.

Người đàn ông trong tấm hình ở trong căn phòng này đã ám ảnh chàng ngay trong ngày tái hợp hôn. Mặc dù đã nhiều lần tự bảo là vợ chàng không phải là người vợ tệ bạc khi mà nàng đã trọn tình trọn nghĩa làm cho chàng bao nhiêu thứ mà chính chàng không thể thực hiện như vậy đối với nàng, hình ảnh người đàn ông cao ráo, mạnh khỏe đẹp trai với cái cười duyên dáng luôn luôn nhắc nhở sự thất bại của chàng trong vai trò của người đàn ông. Ngay từ sau cái phút luyến ái trong đêm tái hợp, chàng hiểu rõ là mình chẳng còn có thể

đem cho nàng hạnh phúc như xưa, là nàng đã hết lòng yêu mến người chồng thứ hai của nàng và là mình không thể nào xoa dịu nỗi trống trải trong tâm hồn nàng kể từ sau phút chia tay với ông ta. Đứa con riêng của nàng giống tạc người đàn ông đẹp trai ấy là bằng chứng hùng hồn cho tình yêu say đắm của họ. Rồi những lúc nàng gọi tên chàng là “anh Phan”, tên người đàn ông ấy, thay vì “anh Phát” thì chàng hiểu rằng việc nàng bảo lãnh chàng đến Mỹ không phải vì tái hợp duyên vợ chồng mà là để lấp cái chỗ trống vắng trong tâm hồn của nàng do người đàn ông có tên Phan gây nên.

Mang riêng nỗi sầu não trong tâm trí, tinh thần của chàng thường chao đảo và rối rắm đến độ chàng đã cảm thấy không còn thiết tha với bất cứ thứ gì trên đời. Chàng đã thờ ơ với tất cả các món áo quần, cà vạt, thắt lưng, ví da, giày vớ mà vợ và hai đứa con gái chàng dành cho, kể cả chiếc xe hơi mới, món quà bất ngờ trong ngày lễ Cha. Chàng đã làm vợ chàng điên tiết khi chàng từ chối diện đẹp đi đến các khu thương xá người Việt vào những ngày cuối tuần để mua sắm, ăn uống, chào hỏi và ngắm nhìn mọi người hay để mọi người ngắm lại. Sở dĩ chàng kiên quyết từ chối sở thích của vợ chàng bởi vì sau một năm chung sống chàng hiểu vai trò của mình trong đời sống của vợ mình như thế nào. Chàng biết chàng chỉ là một diễn viên trong diễn tuồng tạo cho mọi người quen biết vợ chàng trong vùng Hoa Thịnh Đốn thấy rằng nàng đang sống hạnh phúc trong cảnh đầy đủ chồng con. Chàng còn biết thêm là sự đoàn tụ của vợ chồng nàng xảy ra gay sau khi người chồng thứ hai của nàng chia tay với nàng. Ông ta đã phải đoạn tuyệt với mối quan hệ tình cảm với nàng và con riêng của ông do áp lực của người vợ chính thức của ông. Mối quan hệ chấm dứt ngay sau khi bà vợ chính của ông ta đến Mỹ. Lúc đầu, người đàn bà này không hề có ý định đưa con đi vượt biển vì sợ tai họa có thể xảy ra trong chuyến mạo hiểm; nhưng sau khi nghe tin ông có vợ bé, bà nhất quyết liều thân đem con mạo hiểm tìm chồng. Bà và ba đứa con đã đến đảo Thái Lan và ở đó một thời gian trước khi được ông bảo lãnh đến Mỹ. Sau khi đoàn tụ với chồng, bà nhất quyết chấm dứt sự qua lại của chồng bà và người đàn bà mà theo bà, cô ta chỉ là nhân tình không đáng kể của ông ta. Sự cắt đứt và tuyệt giao không dừng ở chỗ không giao tiếp, không quan hệ cả mẹ lẫn con mà còn cả việc chu cấp tài chính cho thằng bé Trung, con riêng của ông ta và nàng. Oái ăm thay,

“nhân tình không đáng kể” của chồng người đàn bà kia lại là vợ của chàng. Một người đàn bà đẹp mà chàng yêu mến và quý trọng đến muôn đời. Cũng oái ăm thêm là mọi điều chàng biết đều do nghe được từ miệng của vợ chàng. Chàng đã nghe nhiều lần và nghe rõ ràng trong những lúc nàng tranh cãi dữ dội với người ở đầu dây bên kia. Rồi đồng với cảnh nàng buồn bực, cáu gắt sau khi cúp điện thoại, chàng đã đau khổ không kém.

Từ những điều phát hiện, chàng thấu hiểu là vợ chàng đã từng có một mối tình rất nồng thắm với người chồng thứ hai của nàng, là họ đã chia tay bởi áp lực của người vợ lớn của ông ta và là vợ chàng đã dùng chàng làm tấm bình phong trả thù cho sự phản bội của người chồng sau của nàng. Thấu hiểu ngày đoàn tụ với gia đình của mình trước đây không có ý nghĩa thơ mộng như từng mơ ước; cho nên, vốn ít nói, chàng đã trở nên ù lì và nín lặng thêm hơn. Và như thế, đã không là niềm an ủi cho nàng trong lúc cơn hờn ghen sôi sục

Với tình yêu tay ba ngang trái, thái độ làm làm lì lì khó hiểu của chàng đã tăng thêm sự buồn chán và làm nặng tâm hồn của vợ chàng hơn. Cũng từ đó, nàng đã trút hết bao nhiêu nỗi tức giận lên chàng bằng những câu chì chiết và oán trách *“Yến thế! Bạc nhược! Thử xem trên đời này có người đàn ông nào đã lập gia đình rồi mà sống kiểu tu hành như thế không?”*, *“Hỏi khắp thế gian thử có người đàn bà nào chịu cảnh như tôi không?”* và *“Muốn sống kiểu bi quan như vậy thì đừng lấy vợ! Ở riêng một mình mà tu đi!”* là những điệp khúc được nhắc đi nhắc lại hàng ngày từ miệng giận dữ của nàng. Thế nhưng, mặc cho nàng day nghiền bao nhiêu lần, chàng không hề thay đổi. Đối phó với khúc gỗ vô tri vô giác ấy, nàng đã cương quyết đòi chàng ly thân. Lời đề nghị vừa thốt ra chỉ một lần, chàng đã chấp thuận ngay. Tuy nhiên, để che mắt những người quen biết và để chứng minh với họ rằng gia đình mình là gia đình êm ấm, chàng đã không dọn ra khỏi nhà mà tình nguyện ở một mình dưới hầm nhà. Ý thức bảo vệ danh dự gia đình của chàng hoàn hảo đến độ chẳng ai có thể biết sự việc bên trong của gia đình chàng ra sao. Những người thân quen đều đinh ninh gia đình của chàng là gia đình vừa hạnh phúc, vừa thành đạt bởi vì họ thường thấy hai cô con gái con

chàng lái xe đưa nhau đến trường Đại Học mỗi buổi sáng, vợ chàng đưa bé Trung đến nhà giữ trẻ và chàng cấp cấp đến bệnh viện C. tại Hoa Thịnh Đốn. Chàng được công việc thông dịch này do vợ chàng ra công tìm kiếm cho chàng qua bạn của nàng sau một năm chàng định cư tại Mỹ, Qua các tấm ngân phiếu trao cho nàng, chàng cảm thấy vui vẻ hơn vì có được cơ hội giúp đỡ gia đình sau một thời gian dài xa cách. Oái ăm thay, ước mơ làm người có ích cho gia đình của chàng bị vỡ tan sau năm tháng làm việc tại bệnh viện nhi đồng C. Do ngăn ngừa sự nhiễm các chứng bệnh lây lan khi tiếp xúc với bệnh nhân, bệnh viện đã yêu cầu chàng đi thử nghiệm và chích ngừa một vài loại thuốc như yết hầu, uốn ván, lao, và viêm gan siêu vi trùng. Sau ngày nhận mũi chích ngừa viêm gan siêu vi, toàn thân chàng trở nên vàng khè như bị bôi nghệ. Từ cái kết quả không ngờ ấy, bác sĩ của bệnh viện C. tức tốc giới thiệu chàng đến bác sĩ chuyên môn. Sau khi phát hiện chàng bị chứng ung thư gan, bệnh viện C. đã cho chàng nghỉ việc ngay. Từ đó, thay vì đến bệnh viện C. để làm thông dịch, chàng đến khu nội khoa của bệnh viện W, để khám bệnh và điều trị. Trong suốt thời gian được chữa trị bởi bác sĩ chuyên môn của bệnh viện W. chàng rất biết ơn vợ chàng. Chính nàng đã đưa rước chàng khám bệnh bằng mảnh bằng lái xe mới toanh của nàng. Mảnh bằng này nàng đạt được sau hai mươi năm ở Mỹ do giận dỗi vì ly thân. Ơn tình nặng nghĩa luôn luôn hiện hữu trong tâm hồn của chàng mỗi khi chàng ngồi trong chiếc xe do vợ chàng lái. Tuy nhiên, sự biết ơn của chàng luôn luôn bị đe dọa bởi sự tách biệt ngày càng rõ rệt và những câu nói gần xa của nàng về sự lây lan của người có bệnh. Vợ chàng đã yêu cầu chàng tách biệt vật dụng và thức ăn nước uống của chàng với những thứ của người khỏe mạnh trong gia đình cho dù bác sĩ đã hết lòng giải thích kỹ càng về sự vô nhiễm của chứng ung thư gan. Sự sợ hãi của nàng mỗi lúc một nhiều hơn khi bác sĩ thành thật báo cho nàng hay là chàng chỉ còn sống tối đa sáu tháng bởi chứng bệnh đang hoành hành trong giai đoạn cuối và lá gan của chàng hoàn toàn ngưng hoạt động. Nàng đã ưng thuận ngay lời đề nghị của bác sĩ đối với việc lưu chàng ở lại bệnh viện với lý do chàng sẽ nhận phục vụ thuốc men, trợ cấp hô hấp, truyền dịch nước biển, ghép y cụ đào thải chất tiêu hóa và sự chăm sóc của bác sĩ lẫn y tá một cách dễ dàng. Cả quyết định của nàng và cả sự đồng ý của chàng đều bị phản kháng bởi Hồng Nhung. Cô con gái út của chàng nhất quyết làm đơn thỉnh nguyện với bệnh viện đem chàng về nhà chăm sóc. Với giấy chứng nhận là sinh viên ngành Y của trường đại học U. của Hoa Thịnh Đốn, cô đã được Hội Đồng Y Khoa chấp thuận

lời cầu xin. Chính cô là người đổi chỗ ở của chàng từ căn hầm tầng dưới cùng của căn nhà lên đến căn phòng riêng của cô và đồng thời sửa soạn cho chàng nằm tử tế trên chiếc giường hồng của cô. Cử chỉ trái ngược của vợ chàng và cô con gái út đã làm cho tim chàng nhức nhối hơn và nổi sầu muộn trong trí chàng ngày càng nặng nề hơn. Đau buồn với tình trạng của mình, đau xót cảnh nằm ngủ khó khăn của cô con gái hiếu thảo trên chiếc ván kê cạnh, chệt giữa cái giường mình đang nằm và vách tường cạnh đó, chàng càng buồn khổ hơn khi nghe những lời trách móc xa gần của vợ chàng về các bóng ma lẫn quẩn nơi mà hồn lìa khỏi xác trong giây phút cuối cùng. Bất an với sự lờn vờn và phá rối của vong hồn ở trong nhà sau khi chết, Mỹ Ngọc rất ít khi thăm viếng chàng cho dù căn phòng của Hồng Nhung cách phòng của nàng chỉ một hàng lang ngắn. Không gặp vợ mình thường xuyên trong thực tế nhưng phát thường xuyên gặp nàng trong tưởng tượng. Các hình ảnh tưởng tượng ấy, đáng buồn thay, thường là những hình ảnh không đẹp để khi chàng nghe tiếng đàn ông vắng vắng đâu đó trong nhà.

- Chúng ta hãy đi thôi! Tiếng Davis làm Phát trở lại thực tế. Chàng khẩn khoản nói:

- Hãy chờ tôi thêm một ngày nữa rồi tối mai tôi sẽ đi về nhà anh với anh.

- Bây giờ cũng sáng rồi. Thôi thì tôi cũng ráng đợi anh cho đến tối vậy. Bây giờ mình xuống nhà chứ? Tôi thấy vợ anh đã đi xuống nhà từ lâu rồi.

Khoảng cách của biệt ly

Chương 7

Vừa bước xuống phòng khách, hồn vía của Phát và Davis rúng động bởi tiếng vang to và rõ của chuông điện. Thấy vợ Phát mở cửa cho người đàn ông cao lớn, da màu cà phê và mái tóc hớt ngắn, Davis hỏi ngay:

- Ai đấy?

- Ông Jones, người hàng xóm! Phát trả lời.

- Anh còn nghĩ đó là nhân tình của vợ anh. Một người đàn ông da nâu, cao lớn, đẹp trai và có sức khỏe hơn anh. Anh đang ghen đó mà!

- Làm ơn cho tôi nghe họ nói chuyện! Phát cúi kính gắt khiến Davis nín bật.

Rồi cả hai hồn ma cùng chăm chú lắng nghe lời đối thoại của hai người sống:

- Xin lỗi là tôi phải đến gặp bà vào lúc này. Hôm qua tôi hứa đem chiếc xe của bà đi sửa nhưng sáng nay tôi phải đi cùng với em trai tôi đưa mẹ tôi vào bệnh viện. Mẹ tôi bị lên cơn tim kịch liệt. Xe cứu thương sẽ đến trong vài phút nữa. Mong bà thông cảm là tôi không thể giữ lời hứa.

- Không sao. Vợ Phát trả lời với vẻ thất vọng nhưng gắng gượng nói thêm - Tôi hy vọng cụ sớm lành bệnh và khỏe lại.

- Cảm ơn. Tiện đây tôi cũng xin lỗi thêm là đáng lý tôi phải gọi điện cho bà thay vì đến nhà. Sau khi gọi chín một một, máy của tôi bị trục trặc làm sao mà không gọi được nữa nên tôi đành phải đến gọi cửa nhà bà lúc này.

- Không sao, hôm qua tôi cũng hẹn ông đến nhà vào giờ này rồi mà.

- Vậy thì tôi xin kiếu từ. Chào bà.

- Chào ông.

Khép cửa xong, vợ Phát vào ghế sofa ngồi thờ người. Đầu tóc và khuôn mặt chưa được chải chuốt và lau rửa cộng thêm những lần trên trán chẳng khác những vết nhăn trên bộ đồ py ja ma nàng đang mặc khiến Phát ngớ ngàng vì sự cầu thả đầu tiên mà chàng chứng kiến kể từ khi chàng lấy nàng.

- Cô ấy đang lo vì chiếc xe có vấn đề gì đó. Davis thì thào trong khi Phát lặng yên ngồi đối diện trên chiếc ghế sofa lặng ngắm vợ chàng. Chàng chưa kịp đáp thì nghe Mỹ Ngọc nói không sót một chữ trong câu mà chàng định trả lời Davis:

- Không có đàn ông trong nhà là thế.

- Thật tội nghiệp cho anh và cô ta! Kẻ muốn giúp thì không thể giúp được trong khi người muốn được giúp thì lại không có người để giúp. Sống và chết cứ như trò chơi của hữu hình và vô hình.

Davis đang lẩm bẩm thì giật mình bởi tiếng hồi xảng gắt và cộc lốc. “Ai vậy?” Anh nhìn lên cầu thang và cảm thấy sợ hãi với hai đóm lửa đỏ rực trong đôi mắt của cô gái có tên Hồng Nhung, người đang bước xuống thang lầu.

Vợ Phát đáp:

- Ông Jones.

- Làm gì mà nói chuyện với ông ta sớm vậy?

- Mẹ nhờ ông sửa xe dùm.

- Một chiếc xe hư có gì là quan trọng mà phải nhờ người ta chứ? Bộ không có số điện thoại Niên Giám sao mà không gọi Công Ty Kéo Xe? Xe hư thì gọi tụi kéo xe đến tiệm sửa, cần gì phải nhờ người này người nọ! Hể chút là gọi ông nọ đến ông kia! Lúc nào cũng quan trọng hóa vấn đề!

Cô gái nói xong quay ngược lên lầu như thể cô xuống nhà để mắng mẹ chứ không phải vì việc gì khác nữa.

- Ô ồ! Đó không phải là lỗi nói của con dành cho mẹ. Davis nhăn nhó.

- Có lẽ nó bị nhiều chuyện buồn uất chế trong tâm hồn. Phát đáp.

- Không đúng. Đừng vì nó chăm sóc anh tận tình mà bênh như vậy! Dù thế nào cô ta cũng là con gái của vợ anh. Cô ta phải nói tử tế với mẹ cô ta chứ. Các trường học ở nước này vẫn còn dạy trẻ con thưa

gửi đảng hoàng và vẫn còn dạy lối nói lễ phép đó kia.

Chưa kịp đáp lại lời của Davis, Phát giật mình bởi tiếng chuông điện reo. Chàng xoay đề tài bằng cách giới thiệu đôi nam nữ đang vừa bước vào nhà với Davis:

- Đó là vợ chồng con gái đầu của tôi. Tên nó là Thanh Hà. Nó đã lấy cử nhân ngành computer và đang làm việc cho cơ quan chính phủ. Nó là đứa đẹp gái như anh thấy và còn biết chơi nhạc cụ cổ truyền của Việt Nam như đàn tranh đang treo trên tường kia.

- Anh chưa giới thiệu chồng của cô ta?

- Thằng ấy tên Định. Lúc đầu tôi chẳng muốn con Thanh Hà lấy nó.

- Tại sao?

- Nó không học đến nơi đến chốn nên chỉ đi làm chứ không có bằng đại học. Tuy nhiên, không phải vì lẽ đó mà tôi không thích nó. Tôi sợ sau này chúng không có hạnh phúc vì trình độ học vấn bất tương xứng. Là người công giáo, tôi không muốn con gái tôi phạm luật hôn nhân. Nếu con gái tôi vướng vào tình trạng đổ vỡ, ly thân, ly dị, hay bước thêm bước nữa sau hôn nhân chính thức thì còn đạo đức gì?

- Nhưng rốt cuộc anh cũng dự đám cưới chúng kia. Tôi nhớ rõ hai người này là cô dâu chú rể trong tấm hình ở phòng vợ anh.

- Đúng vậy. Lúc ấy, dù hết mực kiên quyết tôi cũng đành phải chấp thuận bởi vì con bé này đã áp lực tôi bằng sự quỳên sinh. Sau khi được bệnh viện cứu sống nó nhất định tự làm đám cưới mà không cần sự có mặt của tôi. Trước ngày lễ đám cưới nó trao cho tôi thiệp mời với dòng chữ "*Cái gì thiên chúa kết hợp thì con người không thể chia cắt.*" Dòng chữ ấy làm tôi thua cuộc.

- Nhưng anh sẽ không hối tiếc gì khi có đứa con rể hiếu thảo như nó. Davis thăm thì với Phát trong khi anh lắng nghe giọng nói của chàng trai có tên Định:

- Mẹ đừng lo. Con sẽ lo sửa xe cho mẹ ngay ngày hôm nay. Nếu mẹ muốn làm gì hay đi đâu thì nói chúng con. Chúng con đã làm xong

chuyện nhờ những người trong cộng đồng báo tin cho các đồng hương biết ngày giờ thăm viếng và đưa tiễn ba rồi. Chiều nay nếu xe chưa sửa xong thì chúng con đón mẹ đến nhà quán. Nội nhật sáng mai thể nào mẹ cũng có xe để đến nghĩa trang, không phải lo. Nếu không thì chúng con sẽ đến đây đưa mẹ đi cùng.

Vợ Phát gật đầu ưng thuận rồi phân trần:

- Trong lúc tang gia bối rối như thế này thì xe bị hư. Lính quỲnh không biết nhờ ai nên mẹ mới gọi nhờ ông Jones. Vậy mà vô IỶ vô có nó hạch sách mẹ với giọng điệu bề trên.

Thanh Hà ôn tồn:

- Mẹ đừng chấp nó làm gì. Khi nó ân cần chăm sóc ba chắc nó vẫn hy vọng một phép màu nào đó làm ba sống được và khỏe mạnh bình thường. Giờ ba mất rồi, không còn được chăm sóc ba nữa nên tâm IỶ của nó thay đổi như thế thôi! Thực tế là nó có hiếu hơn con nhiều. Tuy là chị mà con không làm được một phần của nó đối với ba.

Vợ Phát lau nước mắt:

- Nó nói xa nói gần với mẹ nhiều lời không tốt nhưng mà mẹ cố cắn răng chịu đựng. Dù sao tao cũng biết tụi bây giờ là Mỹ hóa rồi, có đổi xử thể nào tao phải chịu! Nhưng mà tụi bây phải nhớ là đối với mẹ ra sao thì sau này con cái tụi bay đối với tụi bay như thế. Đừng nghĩ là người Mỹ rồi muốn làm gì thì làm. Tao...

Thanh Hà đứng dậy cắt ngang câu nói dở của vợ Phát bằng câu hỏi gọn:

- Giờ mẹ cần chúng con làm gì nữa con sẽ làm cho, đừng khóc lóc kể lể nữa! Hồng Nhung mà nghe thấy như vậy nó tưởng lầm mình đang than thở kể tội nó thì nhà càng ồn ào thêm.

Vợ Phát ngập ngừng lau nước mắt, nói trong âm ức:

- Không cho tôi nói thì thôi. Muốn giúp thì ra tiệm vải Y. lấy dùm tôi ít vải trắng làm khăn tang. Hôm trước tôi đã tính mua nhưng không thể vì làm vậy cứ như là mong người thân mình chết sớm. Bây giờ

người may áo tang báo không đủ vải và cỡ không chịu xé vải tang trong nhà họ nên mình phải tự chuẩn bị khăn tang lấy. Nếu mua thì tính thêm Trung là năm người. Nó cũng phải để tang cho ba của nó. Nhớ tính kỹ và mua vừa đủ, đừng mua thừa không tốt.

- Được rồi! Con đi ngay. Bây giờ mẹ hãy lo vệ sinh sáng rồi chăm sóc cho Trung chứ đừng nấu ăn gì cả. Con sẽ mua thức ăn cho cả nhà luôn.

Thanh Hà nói xong, gọi Định đi ra khỏi nhà ngay. Vài phút sau, Hồng Nhung bước xuống lầu với bộ âu phục đen tươm tất, cũng mở cửa đi ra khỏi nhà, không chào hỏi hay nói với vợ Phát một câu nào.

Còn lại một mình, vợ Phát ngơ ngác nhìn quanh. Nàng không hề biết hai chiếc bóng vô hình đang ngắm nghía mình từ góc phủ tối đen bởi màn cửa sổ. Độ mười phút sau, nàng đứng dậy một cách chậm chạp rồi lững thững đi về phía thang lầu. Được vài bước, nàng phải đi ngược về phía cửa ra vào vì tiếng chuông điện reo. Tiếng động bất ngờ làm cho Davis lẫn Phát đều giật mình thẳng thốt, nhưng, bàng hoàng cực độ là Phát vì chàng nhận ra người bước vào nhà là Phan.

Khoảng cách của biệt ly

Chương 8

“Anh đến đây làm gì?” Mỹ Ngọc hỏi với giọng sắc lẹm.

“Anh vừa hay tin anh Phát mất nên muốn đến chia buồn cùng em.” Người đàn ông trả lời với giọng buồn sâu thẳm.

“Chứ không phải là để kiểm tra sự thật về cái tin đang loan trong cộng đồng người Việt vùng này hả? Đúng là anh Phát đã chết cách đây hai hôm rồi. Bây giờ anh có thể về báo cho vợ anh tin này để bà ta hả dạ thêm đi.”

Lời đay nghiến vừa dứt, Mỹ Ngọc ngoe ngáy bước nhanh đến chiếc ghế sa lông dài, đánh phịch.

Lúng túng đứng giữa nhà một lúc, người đàn ông quay ra sau khép vội cánh cửa ra vào, rồi đến ngồi trên chiếc ghế sa lông nhỏ đối diện Mỹ Ngọc. Im lặng nhìn nàng một lúc, ông cất giọng bi thương:

“Anh biết em đang đau khổ nhưng đời của anh cũng chẳng còn Ý nghĩa gì.”

Như vừa bị mũi dao đâm từ người đàn ông, Mỹ Ngọc gào lên trong khi ném cho ông ta ánh nhìn tóa lửa:

“Đau khổ? Anh còn lo đến sự đau khổ của tôi sao? Nếu anh quan tâm đến thế thì đã không để mẹ con tôi rơi vào tình trạng như thế này.”

Gã cúi đầu:

“Tất cả những điều xảy ra cho chúng ta đều ngoài Ý muốn của anh.”

“Phải mà! Tôi biết anh đang ám chỉ tôi chính là người gây nên hậu quả như thế này. Cũng như bao nhiêu lần trước, anh luôn luôn đổ tội là vì tôi viết thư báo cho bà ta biết anh đã có vợ có con bên Mỹ nên bà ta mới liều mạng đưa ba đứa con anh vượt biển. Tôi công nhận là vì lá thư của tôi mà họ không sợ chết biển, trốn ra khỏi nước để đến các trại tị nạn trên đất Thái và được anh phải bảo lãnh sang đây. Nhưng mà anh có hiểu vì sao tôi phải viết thư báo cho bà ta biết anh đã có vợ con bên Mỹ không? Bà ta quá tham lam! Cứ tưởng anh ở đây hốt đô la dễ dàng nên chưa đến tháng đã réo tiền xài chứ có bao giờ biết tôi đã chung sức với anh lo toan bao nhiêu thứ trong gia đình như thế nào đâu! Làm sao tôi có thể đáp ứng những lá thư vòi tiền hàng tháng của bà ta kiểu như thế? Anh còn biện minh là không nỡ bỏ rơi họ trong trại tị nạn và bơ vơ trên đất Mỹ vì trách nhiệm của người cha và vì tình nghĩa vợ chồng! Chỉ có họ là vợ con của anh thôi sao? Tôi và Trung là gì của anh mà anh nỡ nhẫn tâm bỏ rơi như vậy? Biết bao lần anh nói Trung là đứa giống anh nhất trong những đứa con mà anh có, sao anh nỡ đành lòng bỏ nó đi? Trách nhiệm làm cha như anh vậy đã công bình chưa?”

Người đàn ông lắc đầu:

“Mọi chuyện đã qua, anh không muốn nhắc lại. Anh chỉ biết mình không thể làm khác hơn. Em và vợ anh không hợp nhau. Cả hai đều không cho anh có cơ hội thực hiện đầy đủ trách nhiệm của mình. Em trở lại với chồng cũ thì còn gì nữa đâu. Hôm nay sở dĩ anh đến đây là chỉ muốn chia buồn trước sự mất mát của em mà thôi.”

Mỹ Ngọc chau mày:

“Mất mát? Chia buồn? Anh nghĩ là sau khi anh bỏ tôi, tôi được đầy đủ và vui vẻ hay sao mà đến lúc này mới tìm đến tôi để chia buồn?”

“Mong em hiểu cho tình cảnh của anh mà quên hết mọi chuyện đi. Xin đừng nhắc lại chuyện cũ! Hãy tin là anh chỉ yêu mình em và rất thương nhớ Trung. Nó là đứa con mà anh thương nhất nhưng vì hoàn cảnh anh phải đành thế thôi.”

“Nhưng vì sao anh phải sợ con đó như vậy? Nam tính của anh đâu mà anh không thẳng thắn cho nó biết Trung là đứa con mà anh yêu quý nhất? Tại sao phải trốn nó khi thăm Trung? Tại sao không nói cho nó hiểu Trung là con ruột của anh và thẳng bé cũng cần anh chăm sóc như mấy đứa con của nó?”

“Trước đây anh vẫn luôn nghĩ đến cách tạo điều kiện cho tất cả những đứa con của mình có mối quan hệ mật thiết với nhau nhưng chưa thực hiện được thì bao chuyện dồn dập xảy ra. Đáng kể nhất là chuyện em bảo lãnh anh Phát sang đây.”

“Không thể làm khác hơn nếu anh ở trong trường hợp tôi. Tôi không thể chịu cảnh đơn độc trong khi anh bỏ rơi tôi để trở lại với vợ con anh. Tôi đã đánh mất tuổi xuân của mình cũng vì anh.”

“Anh biết. Em đã từ chối bao nhiêu lời cầu hôn của những người có chức vụ hơn anh. Nhưng bởi chúng ta đã yêu nhau...”

“Yêu nhau? Anh yêu tôi đến độ để tôi rơi vào cảnh tình như thế này.”

“Em không thể làm gì khác hơn nếu em ở hoàn cảnh của anh.”

“Khác chứ. Đã làm cha thì phải công bình. Nếu không, mẹ đưa nhỏ sẽ đi kiện tòa để lấy sự công bình cho nó. Ít ra cũng là tiền trợ cấp hàng tháng.”

“Em có thể làm bất cứ việc gì em muốn vì anh sẽ chẳng trốn tránh trách nhiệm của mình đâu. Anh biết em chẳng bao giờ hiểu được tình cảm của anh đối với Trung như thế nào. Ngày sinh nhật của nó, anh gọi hẹn và chờ em dưới chân cầu sự tử nhưng em không đến. Anh không dám gọi đến đây nhiều lần và cũng không dám đến đây gặp anh Phát nên anh đành phải bỏ quà sinh nhật của con đi. Chính vì vừa sợ vợ anh vừa sợ anh Phát cho nên thương Trung bao nhiêu anh cũng không có điều kiện biểu lộ với nó. Nếu em là anh như thế, em có vui không?”

Mỹ Ngọc cúi đầu, không đáp. Người đàn ông nói tiếp với giọng đầy ân tình:

“Anh rất nhớ em. Anh làm sao vui được khi phải xa em?”

Giọt nước mắt lăn dài trên má Mỹ Ngọc và người đàn ông rời chiếc ghế đang ngồi. Ông ta đến bên cạnh nàng, ngồi lau từng giọt nước mắt của nàng. Sau đó ông ân cần nắm lấy hai bàn tay của nàng, nhẹ nhàng nâng cằm nàng lên, rồi hôn vào mắt, vào má, và vào môi của nàng. Mỹ Ngọc khước từ với cử chỉ yếu ớt một vài giây, rồi đáp lại đôi môi đói khát của ông ta một cách âu yếm và nồng nhiệt. Nàng đã ngã lưng ra sau, ngửa người, nằm xoải dài lên trên tấm phủ của chiếc ghế bởi cái ghì mạnh của người đàn ông. Ông ta đã trườn lên người nàng và bám chặt lên thân nàng. Trong lúc nụ hôn của ông không rời môi nàng, ông sục sạo trong áo quần nàng bằng những ngón tay đói khát. Sự cuồng nhiệt của ông khiến Mỹ Ngọc ngây ngất đầu hàng. Quên cả giận hờn lẫn oán trách, nàng đã đáp lại những nụ hôn dài rồi cùng ông đắm sâu vào cuộc mây mưa vô tận.

- Thực tế có phải vậy đâu! Anh làm ơn bỏ hết những hình ảnh quái dị trong trí của anh để chú tâm nghe họ nói gì kia kìa!

Lời cảnh báo của Davis khiến Phát bàng hoàng bưng tỉnh. Hóa ra chàng đã trở lại thế giới tưởng tượng của mình như những ngày nằm trên giường bệnh. Lắc đầu xóa hết những mộng ảo, chàng cố gắng sử dụng tất cả khả năng thấu thị của mình.

- Gia đình tôi đang có chuyện buồn. Chúng tôi không muốn tiếp người khách nào cả. Mỹ Ngọc nói với giọng lạnh băng khi nàng chặn người đàn ông đứng tại cánh cửa ra vào khép hờ.

- Anh biết là em không muốn gặp anh nhưng vì vài ngày nữa thôi là gia đình anh sẽ dọn sang bang khác, nên anh đành đến đây thăm hỏi và báo tin luôn. Trước khi xa nơi này, anh muốn nói với em là anh sẽ gửi tiền chu cấp hàng tháng cho Trung.

- Không có tiền phụ cấp của anh trong bao nhiêu năm qua Trung vẫn sống được. Xin anh hãy bước ra khỏi nhà của tôi!

- Anh không ngờ em tàn nhẫn đến vậy. Lẽ nào em đành tâm như thế này?

- Trái tim tôi chai đá từ lúc anh để tôi vào tình trạng cảnh sát cảnh cáo tôi phải xa anh một trăm thước kia. Giai đoạn ấy rất khủng hoảng đối với tôi nhưng cũng là lúc tôi khẳng định giữa tôi và anh không còn gì với nhau. Trung, con tôi, chỉ có một người cha duy nhất là anh Phát và anh ấy đã chết. Ngày hôm nay Trung sẽ để tang người cha duy nhất của nó để báo hiếu những ngày ba nó chăm sóc nó. Còn anh không còn là gì của nó thì đừng đến đây làm phiền chúng tôi nữa.

- Em nở lòng nào... Phan chưa dứt lời phải quay ra sau bởi cánh cửa ra vào đẩy vào lưng chàng. Hồng Nhung xuất hiện với đôi mắt đầy ngạc nhiên. Tích tắc, đôi mắt ấy phùng lửa rực đỏ vì tức giận. Hát khuôn mặt đầy khinh bỉ, nàng mĩa mai:

- Tôi không hiểu sao có nhiều người trên đời không biết nể nang ai là gì? Đừng viện vào chữ tự do của xứ này mà muốn làm gì thì làm. Thật là gai mắt!

- Chú ấy đến chỉ để hỏi ngày giờ và địa điểm của lễ tang ba - Mỹ Ngọc đáp ứng giải thích rồi quay sang người đàn ông nói thật nhanh- Nếu anh muốn dự tang lễ của anh Phát thì hãy đến nhà quán C. tại góc đường D. và đường U. tại Maryland chiều nay khoảng sáu giờ tối đến chín giờ đêm.

Không nói nên lời, đôi môi người đàn ông như bị dính chặt bởi keo cứng. Trên khuôn mặt đầy kinh ngạc của ông, đôi mắt thất vọng trở nên lo âu khi chúng dõi theo những bước chân giậm dứ của cô gái trên những bậc thang lầu. Kể từ ngày ông sống trong căn nhà này cùng với mẹ của cô ta cho đến ngày gặp lại hôm ấy, lần đầu tiên ông thấy cô mang giày lên thang lầu và cũng là lần đầu tiên ông chứng kiến thái độ hết sức vô lễ của cô đối với mẹ cô. Bàng hoàng đến quên cả chào tạm biệt, ông vội quay bước ra ngoài. Khe hở của cánh cửa chưa kịp khép kín đủ làm ông nghe tiếng hét của Mỹ Ngọc:

- Mà nói với ai như thế hả con kia? Mà làm mẹ của tao hay sao vậy?

Một tiếng hét khác vọng xuống lớn không kém:

- Tôi không muốn làm mẹ của ai nhưng tôi chỉ muốn làm con của người mẹ có đạo đức. Người mẹ nói và làm đi đôi với nhau kia. Chứ người mẹ nói một đường mà làm một nẻo, tôi không trọng đâu. Nào là sạch sẽ, nào là đạo đức, nào là kiến thức, nào là bằng cấp... Giá trị gì những thứ ấy khi chúng xuất phát từ những lời răn dạy vô nghĩa chữ. Tôi ước là bà không cho tôi đi học để tôi không phải chịu cảnh như bây giờ. Càng hiểu nhiều tôi càng đau khổ vì có một người mẹ như bà mà thôi.

- Mẹ ơi! Mẹ ơi! Mẹ ở đâu?

Tiếng khóc thất thanh của một đứa bé trai bị ngắt quãng khi cánh cửa ra vào đóng chặt kín. Hình như những âm thanh ầm ỹ đã hoàn toàn cắt đứt theo sự lặng ngắt bất chợt ở trong nhà như cái tĩnh mịch đang có ở bên ngoài.

Khoảng cách của biệt ly

Chương 9

Giọng trầm trầm của Davis vang lên:

- Tôi biết anh đang buồn.

- Nhiều hơn nỗi buồn bình thường. Tôi thấy vợ con tôi đang mất mát lẫn nhau hơn là mất tôi.

- Khi còn là người sống, chúng ta cũng từng giả định sai và đôi lần hiểu lầm nhau như thế. Cho nên, đừng nghĩ ngợi chi cho nặng hồn! Nghe, thấy, và hiểu tất cả vấn đề nhưng không giải quyết được thì hãy quên đi! Mọi việc hiện giờ là của họ. Ngoại trừ đây là một cơn hôn mê và anh có thể hoàn hồn sống lại thì anh hãy nghĩ đến chuyện giải quyết vấn đề của gia đình mình. Tiếc rằng hiện tại anh chỉ là kẻ bất lực.

- Đúng vậy. Sự vô khả năng khiến tôi cảm thấy bất lực nhiều hơn khi nằm liệt trên giường bệnh. Nếu tôi nằm trên giường bệnh, dù ở tình trạng tàn phế, mũi, miệng, tay, hông bị ràng buộc bởi bao nhiêu dây nhợ tôi vẫn có thể dùng ngón tay ra hiệu ngăn cản khi nghe những lời không phải hoặc dùng nước mắt để ngăn cản con gái tôi không được hôn với mẹ nó; còn giờ đây tôi chỉ là kẻ hoàn toàn không có chút năng lực nào của người sống.

- Anh ân hận vì chứng kiến cảnh đau lòng khi trở về đây phải không?

- Không. Tôi còn muốn xem người ta làm gì thân xác tôi, cho dù nó chỉ là một cái xác chết. Anh không ngại nếu tôi đi theo họ đến nhà quán chiều nay chứ?

- Không. Tôi còn có thể ở lại lâu thêm, cả đến ngày gia đình anh tiễn linh cửu của anh nữa. Davis trả lời bằng giọng thông cảm

- Vậy thì chúng ta hãy cùng xuống hầm nhà chờ đến lúc họ rời nhà đi!

Thế rồi hai cái bóng vụt về phía cầu thang. Tại đây, họ đã khựng nhường bước cho Mỹ Ngọc và bé Trung bước xuống cầu thang, rồi tiếp bước xuống hầm nhà. Tại đó, họ cùng im lặng rất lâu trong bóng tối.

- Chẳng lẽ cuộc vượt thoát đã xảy ra trong lúc tôi hôn mê? Có phải

tôi đã chết trong tình trạng vô thức không? Nhưng tử thần là ai? Hay là ông ta đã nghiền tan trí nhớ của tôi trước khi bắt hồn rồi sau đó âm thầm bỏ đi? Thật buồn cười là tôi không nhớ được việc gì đã xảy ra trong khi tôi đã chuẩn bị tinh thần bước vào cõi chết. Có phải là tôi đã ra đi trong âm thầm lặng lẽ trong lúc chẳng có một người thân nào bên tôi? Phát phá tan cái im lặng của bóng tối bằng những câu tự hỏi như vừa cho chính mình vừa cho Davis.

- Ý của anh là anh đã chuẩn bị để vượt khỏi thế giới của con người? Davis vặn.

- Phải. Vì tâm hồn của tôi lúc đó ở trạng thái nửa chết vì tuyệt vọng và nửa còn lại tê liệt vì cay đắng, nên tôi đã mong mỗi tử thần đến sớm chừng nào hay chừng ấy. Tôi đã không muốn chịu cảnh đau đớn tinh thần lẫn thể xác, cũng như không muốn là gánh nặng cho những người thân của tôi.

- Ngược lại, tôi rất mến yêu cuộc sống mình dù phải bị rơi vào tình cảnh như thế nào. Tuy nhiên, có muốn cam phận hay không thì mình cũng phải tuân theo luật của đất trời mà thôi. Đã từng sống ắt phải chết, chẳng ai thoát được. Chúng ta, dù mơ hồ về thượng đế sáng tạo nhân tử và tử thần hủy diệt tàn nhẫn, vẫn không thể đi ngoài vòng của luật tạo hóa. Chết trước hay sau, trong lúc tỉnh hay mê cũng thế mà thôi.

- Nhưng anh chết đột ngột trong bệnh viện khi ba anh đưa anh vào đó nên không có tâm trạng như tôi. Khi bác sĩ báo cho tôi thời gian còn lại trên đời, tôi như người tù nghe án tử hình. Cái án tử hình đã man ấy chỉ ấn định cho tôi một thời gian ngắn ngủi trên cõi đời.

Davis cản:

- Thôi, chúng ta hãy ngưng nói về chuyện này đi! Tôi cảm thấy lời lẽ của anh rên rỉ chẳng kém gì mấy con ma tiếc rẻ cảnh mất mạng, mất nhà, và mất cửa hôm nọ. Không khéo những tiếng rên than của anh tạo thành tiếng hú thê lương đối với người dương thế khiến cho vợ con anh xuống đây bật đèn sáng trưng thì khổ.

- Vợ tôi vốn là người sợ ma. Nhà hầm này là nơi tôi từng sống trước khi chết cho nên chắc chắn là cô ta chẳng dám léo hánh xuống đây

đâu. Còn các con tôi chắc cũng chẳng khác gì. Dù người chết thân thuộc đến đâu, họ vẫn sợ ma mà! Nhưng mà thôi, bây giờ chúng ta cũng phải lên nhà ngay để đi theo họ. Những tiếng giày khua liên tục trên trần như thế chứng tỏ họ đang chuẩn bị ra khỏi nhà rồi đó.

Đúng như lời của Phát, khi chàng và Davis vừa lên tầng nhà trên là vợ của chàng, hai người con gái của chàng, con rể của chàng và con riêng của vợ chàng đang lẳng xăng ra khỏi nhà. Cả hai phải vội vã lên vào chiếc xe van màu bạc nơi có vợ chồng đưa con gái đầu của chàng, vợ chàng và bé Trung đang tuần tự bước vào ngồi. Trong lúc Phát lo lắng về sự đơn lẻ của Hồng Nhung trong chiếc xe màu trắng đang theo sau, Davis quan sát từng người trong xe rồi hỏi:

- Người Việt của anh dùng khăn trắng cho ngày tang lễ?

- Phải. Phong tục của chúng tôi là chít khăn trắng để thờ người chết ngay lúc làm lễ phát tang. Có lẽ vì linh cửu không được đặt ngay tại nhà như ở Việt Nam nên vợ con tôi chuẩn bị mang tang trắng ngay từ lúc rời khỏi nhà.

- Phong tục thật là kỳ thú đối với tôi.

- Kỳ lạ hơn nếu anh phải chứng kiến cảnh níu kéo, vật vã, lăn bò và những tiếng khóc than đầy thương tiếc bi thương của những nhà có tang ở nước tôi. Những điều này chứng tỏ người chết đã làm nhiều điều tốt đẹp trên đời đến nỗi người dương thế quyến luyến không muốn rời.

- Thật vậy sao?

- Đúng vậy. Trước đây ở nước tôi còn có những gia đình phải thuê người khóc mướn. Những gia đình này thường là những gia đình ít con, kém cháu muốn làm xôm tụ đám ma để làm ấm lòng cho người chết đó mà. Nhưng với những người có đạo như chúng tôi thì không.

- Tốt hơn là nên có những tiếng hát tiễn đưa thật ấm áp hay là những tiếng cười thú vị khi nhắc lại những kỷ niệm đã có với người chết. Tôi thích nghe lời tưởng nhớ hay hoài niệm của người sống đối với mình hơn là những tiếng khóc lóc, thở than. Nhưng mà khi nhìn thấy những giọt nước mắt thương tiếc, tôi vẫn thấy ấm lòng hơn là nhìn

những thái độ lạnh lẽo và dửng dưng.

- Khóc thương chỉ làm đau lòng chúng ta thêm thôi chứ ích gì. Vấn đề quan trọng là người ta xử cái thân của chúng ta như thế nào. Gia đình tôi không có khả năng như gia đình anh vì thế tôi nghĩ là khi đến nhà quán, chúng ta sẽ chứng kiến cảnh xác tôi bị thiêu đốt và người ta sẽ nhúm tro tàn của tôi vào một cái hũ mà thôi.

- Ôi dào! Ít ra thì đây cũng là một nhà quán đẹp để dành cho người công giáo đó chứ.

Davis tấm tắc khen ngợi để gài ra những lời than ai oán của Phát. Khi chiếc xe đậu trước khu nhà vương vấn có thập tự giá phía trước rồi kéo Phát theo đoàn người đi vào trong. Căn phòng chỉ bằng nửa thánh đường nhưng bày trí chẳng khác gì nhà thờ. Hai hàng ghế gỗ ngay ngắn hai bên lối dẫn đến bệ thờ uy nghiêm và trang trọng với cây thánh giá, hình Chúa Giê Xu và những chậu hoa đủ màu. Giữa những bình hoa là chiếc quan tài gỗ mở nắp.

- Tôi có cảm tưởng thân xác đây là một người đang nằm ngủ trong cái giường hộp trắng sạch và ngăn nắp. Không ngờ đó là cái thân xác vĩnh viễn xa lìa linh hồn của mình. Nhưng mà anh có thấy cái xác ấy còn nhịp thở không? Tôi cảm thấy lồng ngực của nó vẫn còn nhấp nhô lên xuống. Phát thì thào.

- Ảo giác mà thôi! Sự thực là linh hồn của anh đã vĩnh viễn từ giã cái thân thể ấy rồi thì làm sao còn nhịp thở nữa chứ. Davis nói như giảng đạo.

- Thật không ngờ là hồn và xác của tôi hiện giờ là hai vật thể hữu hình và vô hình tách rời nhau. Phát thở dài.

- Phải rồi, nhưng đừng nuối tiếc làm gì. Hãy vui là cái vỏ xác của anh trông tươi tắn, đẹp trai và hồng hào chẳng kém gì tôi trước đó. Tôi còn chắc rằng trong cái vỏ xác ấy vẫn còn đủ tất cả các bộ phận của thân thể chứ không như cái vỏ xác của tôi.

- Ít ra thì một số phần thân thể của anh còn lưu lại cho nhân thế. Còn của tôi có còn lại cũng chẳng làm được gì. Chúng sẽ bị rửa mục, tan rã rồi tiêu tán mà thôi. Tim, gan, ruột, thận không còn lành lặn thì mấy

nhà y khoa lấy làm quái gì chứ.

- Đừng ca cẩm nữa! Hãy vui vẻ nhìn những người đang đến viếng thăm anh kia kìa! Anh không thấy những giọt nước mắt vẫn còn ngấn trên mi họ sao? Davis nói khi nhìn về phía các hàng ghế.

- Những giọt nước mắt ấy không thể làm tôi rung động. Họ khóc chẳng qua là vì đang đối diện với sự vô thường của cuộc đời, sự mong manh của kiếp người và quy luật bất biến của tạo hoá. Đối diện với quy luật còn mất, sống chết, và liên tưởng đến một ngày nào họ cũng phải xa cõi đời giống như tôi nên rơi nước mắt là lẽ thường tình mà. Phát đáp trong chua chát.

- Anh nói như vậy sau khi tính cả những giọt nước mắt của hai cô con gái của anh đó chứ? Davis hỏi vặn.

- Không biết. Phát nhát gừng trả lời.

- Tôi thì đọc rõ cảm giác mát mát trong tâm hồn họ. Dù tin linh hồn của người chết được lên thiên đàng thì họ cũng chẳng muốn vĩnh biệt người thân đâu. Davis nói với giọng tâm tình.

- Dầu tôi có bày tỏ thể nào anh cũng không thể hiểu được tâm trạng của tôi lúc này. Thực sự là giờ này tôi không còn muốn ở đây nữa.

Phát trả lời nhưng không nhìn Davis, chàng đang nhìn chăm nhăm vào mặt Phan. Ông ta đến lúc nào thì chẳng ai để ý nhưng khoảng cách nơi ông ngồi với chỗ Mỹ Ngọc đang đứng tiếp khách không xa là bao. Ánh mắt đăm đăm của ông không những dành cho Trung mà còn dừng trên khuôn mặt của Mỹ Ngọc nhiều lần. Thì ra họ đã tranh cãi như chẳng còn quan hệ gì nhưng vẫn tìm cách để gặp nhau. Đây là lần thứ hai chàng chứng kiến cảnh họ gặp nhau tại cùng một nơi và thở chung một bầu không khí. Tình cảm lưu luyến của họ được thắt chặt bởi đứa con trai của họ làm chàng đau đớn ngấm nghĩ không hiểu họ đã gặp nhau bao nhiêu lần khi chàng còn sống với tư cách làm chồng tại căn nhà 1441 W...khu Tây Bắc vùng Hoa Thịnh Đốn.

Ngạc nhiên vì câu nói xa đề và đầy hờn giận của Phát, Davis quay sang nhìn chàng. Khi đọc hết những Ý nghĩ của người bạn đồng hành, anh ta nói một cách từ tốn:

- Anh lại ghen nữa! Được gì chứ? Chúng ta đã là người ngoại cuộc, hờn ghen được ích gì? Có chẳng là anh đang tự nhốt hồn mình vào địa ngục mà thôi. Tôi khuyên anh kiên tâm chứng kiến những gì mà người thân quen đang làm rồi chờ đến phút họ tiến cái xác của mình. Hãy chuẩn bị tinh thần cho các việc đang sắp sửa xảy ra! Đừng quá ủy mị khi phải chứng kiến cảnh vỏ xác được đặt trong nắm mồ lạnh hay bị nghiền nát và ém kín trong hũ tro. Quan trọng nhất là hiểu cho hoàn cảnh của những người còn trên dương thế. Họ chỉ làm được cho mình những gì mà họ có thể thôi. Còn chuyện làm cho họ là chuyện của người sống, của những người ngoài thế giới của chúng ta. Anh hiểu chứ?

Thuận lời vì không thể làm gì khác hơn, Phát cùng Davis lặng ngấm mọi người trong nhà quán cho đến khi tan lễ. Trên đường trở về nhà, họ nghe mọi người trong xe bàn tán sẽ đưa đám lúc bốn giờ chiều ngày mai.

Khoảng cách của biệt ly

Chương 10

Tất cả về đến nhà vào lúc mười giờ tối.

- Hình như chúng ta là những cái bóng không để lại bóng vì chúng ta chẳng có trọng lượng gì cả. Tiếng Phát vang lên khi anh và Davis cùng lặn vào bóng tối của hầm nhà.

- Theo tôi thì còn. Có thể trong ánh sáng, chúng ta là bóng đen và ngược lại trong tối chúng ta là bóng sáng. Chúng ta có thể là những con ma đen thui mà cũng có thể là những con ma trời. Không trọng

lượng nhưng chúng ta vẫn hiện hữu trong thế giới vô hình này.

- Đó là anh nghĩ chứ chẳng có người sống nào có thể nhìn thấy chúng ta. Làm sao chúng ta còn nguyên dạng khi bản chất của chúng ta là vô hình. Chả trách gì người sống gọi chúng ta là đã mất hay chết. Những từ ấy đồng nghĩa với từ chia lìa mãi mãi, sự biệt ly không biên giới, hay thiên thu cách biệt.

- Đừng thi vị các từ chết nữa! Chúng ta và những người sống có nhìn thấy được nhau thì được ích gì? Đến bây giờ anh chưa thấy rõ là chúng ta đang ở thế giới vô hình thế, vô dục vọng và thân phận của chúng ta vô dụng hoàn toàn sao? Sự ngăn cách vô hạn giữa sống và chết cho tôi bài học là chúng ta chỉ có thể làm tất cả khi chúng ta còn ở trên đời thôi.

Chấp thuận ngấm lỷ luận của Davis bằng sự im lặng, Phát đắm hồn vào những kỷ niệm khi còn sống trên thế gian. Một trong những kỷ niệm đẹp mà chàng hồi tưởng là thời gian vợ và con chàng lắng nghe và làm theo lời khuyên bảo của chàng với lòng khâm kính khi họ còn ở Việt nam. Lúc đó, tuy còn trẻ nhưng chàng được quý trọng là người chồng và cha theo ý nghĩa thực sự. Miên man trong suy tưởng, Phát bỗng giật mình bởi ánh sáng chớp bùng và chói lọi của chiếc đèn trên trần. Bàng hoàng vì sự xuất hiện đơn lẻ của Mỹ Ngọc trong nhà hầm lúc khuya khoắt, chàng chăm chăm vào đôi mắt sừng đỏ của nàng với hy vọng được đáp trả. Thán nhiên trước ánh nhìn dò xét của chàng, nàng đã tiến ngay đến chiếc giường mà chàng và Davis đang ngồi rồi ngồi ngay trên đùi Davis khiến anh ta phải tránh qua một bên.

- Em đã quá ngu si nên lo sợ những điều vô căn cứ. Giờ đây, em mới chính là bóng ma. Em cũng đang chết với nỗi cô đơn và tuyệt vọng của mình.

Lời than khóc mang tính cách riêng tư của Mỹ Ngọc khiến Davis vội lĩnh nhanh về phía bức tường nơi cầu thang. Cử chỉ khá tế nhị của anh khiến Phát đưa ánh nhìn đầy biết ơn về phía anh ta trong khi tiếp tục lắng nghe những lời kể lể của Mỹ Ngọc. Với giọt ngấn giọt dài, nàng thút thít:

- Em không biết làm sao đền bù lại những lỗi lầm đối với anh. Em

cũng không thể sống nổi với thái độ oán ghét của con cái. Xin hãy trừng phạt em đi!

- Anh tha thứ hết thảy. Nín đi em!

Phát vượt miệng đáp. Trong vô thức, chàng cứ tưởng mình còn sống và có thể vỗ về vợ như lúc còn sống. Tuy nhiên cái hụt hẫng của vòng tay ôm và khuôn mặt không đổi của Mỹ Ngọc khiến chàng Ý thức được là họ đang ở giữa một khoảng cách vô tận và sự ly biệt không giới hạn. Chàng cố gắng thêm, hết sức nhưng những cái chụp bắt và những vòng tay ôm lại hụt hẫng và Mỹ Ngọc vẫn tiếp tục nói lảm rảm với một người nào đó trước mặt nàng. Phát đổi vị trí, đến trước mặt nàng nhưng nàng vô tình hướng ánh nhìn đến nơi khác. Đến lúc ấy, Phát mới hiểu rằng vợ chàng đang nói với một người vô hình trong một khoảng không hết sức mông lung và mơ hồ xung quanh nàng chứ không hề biết chàng đang ở bên cạnh.

Davis khuyên:

- Ở hai thế giới hoàn toàn khác nhau như thế này, không có người sống nào có thể nhìn thấy hay nghe mình nói đâu, đừng hoài công vô ích.

Phớt lờ lời anh nói, Phát lặp lại lời vừa nói của mình với Mỹ Ngọc bằng giọng cao hơn. Những tiếng gào của chàng chỉ có thể làm cho Davis nghe và hiểu nhưng đã không gây được chút chú Ý nào của Mỹ Ngọc. Chúng hoàn toàn chìm đắm trong cái thinh lặng của đêm. Không nản chí, chàng vừa gọi lớn tên nàng vừa loanh quanh khắp phòng tìm cách gây tiếng động khác qua các vật dụng. Tiếc thay, chẳng vật nào trong phòng hằm có thể giúp Ý muốn của chàng thành hiện thực. Vài chiếc áo của chàng còn sót trên vách tường đang được Mỹ Ngọc lấy xuống xếp gọn vào một cái túi nhỏ. Sau khi kéo khóa của chiếc túi cẩn thận, nàng lau khô nước mắt, tắt đèn rồi nằm ngay ngắn trên giường. Màn đen kịt bất chợt của đêm làm dịu hồn Phát. Chàng ngưng cơn thịnh nộ để ngắm nàng trong im lặng. Đắm hồn vào những lời được nghe từ trong tâm tư của nàng, chàng hiểu rõ vì sao chứng sợ ma cố hữu của nàng bị triệt tiêu. Ý nghĩ cho rằng Phát đã lên cõi thiên đàng, và mình sẽ rơi xuống địa ngục vì phạm tội, Mỹ Ngọc đã không hề nghĩ đến ngày gặp nhau, ngay khi cả phút nàng lìa đời. Thất vọng vì tư tưởng của nàng hạn chế những cố gắng

mà mình đang kỳ công và tuyệt vọng với sự đối nghịch của hai thế giới âm dương, Phát nản nề đầu hàng trong bất động.

Bóng tối càng lúc càng nặng trĩu bởi cái màu đen ngọt ngạt trong bốn bức tường ẩm thấp. Im lặng thật tuyệt đối và Phát hoàn toàn chìm mình trong ấy. Thành linh Davis đánh thức chàng bằng câu hỏi tình nghịch:

- Anh sẽ không làm thân chết bất hồn cô ấy chứ?

Giật mình, Phát cúi kinh đáp ngay:

- Vì sao anh nghĩ vậy? Tôi đâu ích kỷ đến nỗi kéo người thân mình vào thế giới vô vọng này trong khi họ chưa đến giờ tuyệt mạng. Tiếc là tôi không trở thành con ma trời trong bóng tối như thế này để báo cho cô ta biết tôi đã nghe hết những lời trần tình của cô ta.

- Cái chính là tình yêu của anh vẫn còn đối với cô ta -Davis vừa nói vừa cười mỉm như hoàn toàn toại nguyện với kết quả của câu hỏi trắc nghiệm. Rồi anh bảo - Thôi đừng hoài công vô ích nữa Phát. Cô ấy đã ngủ rồi đấy.

- Đúng vậy. Tôi cần nàng ngủ yên.

Dứt lời, Phát vụt qua mặt Davis, vượt lên đến tầng lầu trên rồi vào tận phòng của Hồng Nhung. Davis theo chàng, phân vân hỏi:

- Tôi cứ nghĩ là anh lên phòng khách chứ?

- Không. Tôi muốn vào căn phòng này.

- Có phải anh muốn tìm cách chen vào giấc mơ của cô gái này để dạy cho cô ta cách tôn kính vợ anh không?

Im lặng bên chiếc giường nơi Hồng Nhung đang nằm im ngủ, Phát đáp với giọng buồn bã:

- Tôi chỉ muốn nhìn kỹ mặt nó để tìm hiểu vì sao nó thay đổi. Nó không thể nào thay đổi như thế được. Trong Ý nghĩ của tôi, nó luôn luôn là một đứa con gái ngoan ngoãn, yêu thương mọi người và có

tấm lòng vị tha. Nó không những chăm sóc toàn bộ những người trong gia đình mà còn chăm sóc thằng Trung, em cùng mẹ khác cha với nó, chẳng khác gì em ruột. Bận rộn biết bao việc như bếp núc, nhà cửa, học hành, và công việc làm bán thời gian mà nó chẳng bao giờ bỏ lễ hàng tuần ở nhà thờ. Đã vậy, nó còn thường đưa thằng Trung đến nhà thờ vào chiều chủ nhật để học giáo lý nữa. Là đứa con gái ngoan như thế, có thể nào nó lại hỗn với mẹ nó kinh khủng như sáng hôm nay?

- Có lẽ nguyên nhân từ... chuyện cô ta quyết định thay đổi ngành học này không? Davis nói khi anh ta luẩn quẩn bên chiếc bàn học dưới chân giường sát vách tường gần cửa phòng.

- Điều gì khiến anh nói như thế?

- Thì anh hãy đến đây coi! Những tờ đơn chuyển ngành học được cô ta vừa mới ký trong ngày hôm nay thôi! Cô đổi ngành học sang computer chứ không còn theo ngành y như anh nói đâu.

- Computer? Trời ơi! Nó có thể nào chuyển sang ngành computer được chứ! Đổ bao nhiêu thời gian, tiền bạc và tâm lực để học cái ngành y đầy vinh dự như thế mà điên khùng gì lại thay đổi ngành một cách ngu xuẩn như thế này! Phát nói một cách giận dữ khi chàng đọc các giấy tờ trên chiếc bàn đầy sách vở và giấy tờ.

- Gì phải nghiêm trọng đến thế? Thay đổi ngành trong đại học là chuyện thường của sinh viên thôi mà! Trông anh cứ như kẻ chết hai lần.

- Còn hơn thế nữa! Tôi mới chết chỉ vài ngày nó đã làm trái ý tôi. Anh đâu biết nó thông minh cỡ nào để hiểu là nó đang phạm cái tài năng của nó ra sao! Sức học của nó phải là của bác sĩ và phải trở thành bác sĩ thôi! Nó đã viết thư hứa với tôi sẽ là bác sĩ giỏi để không chế các loại bệnh giết người khi tôi còn ở Úc kia. Nó là đứa giữ lời mà có thể nào như vậy được.

- Thì ra cô gái này đã chiều ý của anh mà theo ngành y! Nhưng mà cô ta chiều anh đến phút cuối của cuộc đời anh đã quá đủ rồi, bây giờ anh hãy để cho cô ta tự do theo hướng mà cô ta thích đi!

Giọng của Phát lắng trầm trong thất vọng:

- Tôi không ngờ nó không thích ngành học này mà không phản đối lời đề nghị của tôi để giờ này phải mất ba năm ròng rã.

- Tất cả cũng đâu vào đấy rồi, đừng rên rỉ làm gì nữa. Anh cứ nghĩ đó là Ý trời đi! Nếu cô ta không là sinh viên y khoa thì anh không thể nào được chăm sóc trong căn nhà này và cũng chẳng được chết nơi đây. Còn tôi thì thấy mình lên xuống ra vào căn nhà này đã quá nhiều. Chúng mình cần yên tĩnh một chỗ chờ đến ngày mai thôi.

Đáp ứng lời yêu cầu của Davis, Phát đưa anh ta xuống phòng khách.

Khoảng cách của biệt ly

Chương 11

- Chúng ta sẽ đi đâu sau khi tiễn biệt cái xác của tôi? Phát hỏi khi chàng ngắm những người đang xúm xít vây quanh huyết mộ.

- Sẽ lên thiên đàng hay xuống địa ngục gì đó tùy chúng ta thôi. Người trên dương thế thì nói là chúng ta sẽ bay về cõi an bình trên trời. Đó! Anh có nghe ông ấy nói là đang tiễn linh hồn anh về trời đấy không? Davis đáp trong khi anh nghe lời đọc kinh của người linh mục.

- Chúng ta sẽ lên thiên đàng đấy chứ?

- Chúng ta chỉ là kẻ mới hội nhập vào thế giới này thì làm sao biết được? Sống trên thế gian một thời gian khá dài mà chúng ta còn chưa nắm hết trí thức và đời sống của thế gian thì làm sao chúng ta có thể hiểu cái thế giới mới mẻ này?

- Vậy tôi phải bám vào cái nắm mờ này mãi sao? Phát trả lời khi anh nhìn xung quanh - Tôi chả thấy ma nào trong cái nghĩa trang này cả.

- Bộ anh tưởng những người sống đặt cái xác mình tại đây là mình

phải ở đây sao? Chỉ có những kẻ mới như tội mình mới lần quần xem họ làm gì. Còn những kẻ khác, hoặc là thăng cao trong sự an bình, hoặc là bám riết với những gì đã mất khi còn ở dương thế rồi than van, rên xiết. Chứ ai mà muốn ở đây! Davis đáp.

- Nhưng mà nơi đây chẳng đến nỗi tệ như tôi hình dung như lúc còn sống. Phát nói khi anh nhìn rặng thông sum sê và hàng dương xỉ xanh rờn ven rào.

- Đúng vậy. Nó không phải là một nghĩa trang hoang vắng với các cây gầy khô lá và héo hắt của những ngày cuối đông. Nó có sức sống của màu xanh của lá và không hiểu sao trông rất quen thuộc đối với tôi. Nhưng mà thôi, chúng ta không nên luyến tiếc cái chỗ gọi là “nơi dành cho người chết” này làm gì. Biến mình thành kẻ giữ mồ chỉ làm nặng hồn theo những cái xác mục trong huyết. Tôi nghĩ là chúng ta không nên ở đây và cũng không nên bám theo người sống. Vì nếu thế, chúng ta sẽ tạo cho mình một địa ngục cực kỳ tệ hại trong thế giới âm ti này. Sự vô khả năng đối với những gì thấy được và nghe được sẽ làm cho chúng ta trở thành người biết nghe mà không biết nói, biết nhìn mà không biết hành xử. Có ích gì?

- Vậy người ta xây mộ làm gì? Chẳng phải cho chúng ta sao?

- Chỉ cho cái xác của chúng ta mà thôi! Và còn để cho những người sống đến đặt hoa khi họ nhớ đến chúng ta nữa! Đó! Anh có thấy các dây hoa kia không? Người dương thế thường đem hoa đến đây để tưởng nhớ chúng ta và để trút nỗi niềm hay than khóc. Chỉ là vậy! Nhưng mà anh đừng suy nghĩ nhiều làm gì! Đất đã lấp xong, việc đầu vào đấy thì anh nên an lòng với cảnh mồ yên mả đẹp đi! Bây giờ chúng ta hãy lên đường ghé thăm ba tôi rồi trở lại cuộc hành trình.

- Trở lại cuộc hành trình? Anh đã không phủ nhận nó ngay từ lúc ban đầu đấy ư?

- Tôi nghĩ là quanh quẩn mãi bên người thân chẳng có ích lợi gì. Phải chi chúng ta đang ở trong tình trạng hôn mê rồi tỉnh dậy để về lại với thể xác của mình thì chúng ta sẽ được tiếp tục làm những gì chưa tròn. Còn bây giờ, đã ra thể này, chúng ta nên tìm sự an bình cho phần hồn của mình! Hãy để những việc trên thế gian cho người dương thế định đoạt vì đó là công việc của họ. Cho dù anh có ghen

tuông, giận hờn hay muốn lo toan, chia sẻ, gánh vác trách nhiệm với họ, chẳng thể làm được gì. Hồn lìa khỏi xác, chúng ta chỉ còn là những cái bóng trong cõi hư vô của thiên thu mà thôi.

Bị đọc hết tất cả ý nghĩ mình đang có, Phát im lặng. Hôm nay không thấy Phan nên chàng cảm thấy an lòng. Tuy nhiên, như Davis giải thích, nếu cứ lẩn quẩn theo Mỹ Ngọc thì trước sau chàng cũng phải gặp cảnh nàng yêu thương nồng thắm với người đàn ông nào đó, hoặc là chồng cũ, hoặc là người yêu mới, và chắc chắn chàng sẽ đau khổ khôn nguôi. Khi nghĩ đến sắc đẹp khó tàn và bản tính hồn nhiên của nàng không dễ làm những người đàn ông trên đời dễ yên, chàng cảm thấy sự đau khổ của mình lớn hơn sự tưởng tượng.

- Hai con hãy về trước đi. Mẹ đã có xe, lái về lúc nào cũng được, không phải lo.

Giọng nói trầm buồn của Mỹ Ngọc đánh thức Phát về thực tế. Lúc này chàng nhận ra chỉ còn vợ chàng, Thanh Hà và Định còn ở lại bên phần mộ mới.

- Mẹ cũng nên về vì trời sắp tối rồi! Trung đã đi về với Hồng Nhung nhưng chắc chắn nó mong mẹ lắm! Thanh Hà nói với giọng nửa khuyên lơn nửa thuyết phục

- Mẹ muốn ở lại với ba thêm một chút nữa rồi về sau. Mỹ Ngọc đáp xong, im lặng một lúc rồi nói thêm - Mẹ cũng không muốn gặp mặt Hồng Nhung lúc này.

- Vậy thì... chúng con về trước. Có lẽ đến cuối tuần tới chúng con mới đến thăm mẹ được! Mong mẹ giữ gìn sức khỏe.

- Mẹ sẽ không sao cả, đừng lo cho mẹ! Mẹ biết các con có nhiều công việc phải làm, cho nên rảnh được thì đến thăm mẹ, không thì thôi. Điều mẹ muốn căn dặn con là con nên đối xử tốt với chồng của con. Hai đứa nên đối tốt với nhau. Đừng bao giờ như mẹ! Vì làm chuyện không phải, đến lúc chồng mình vĩnh viễn từ giã cõi trần, mới hiểu ra rằng muốn làm khác hơn, tốt hơn chỉ trong một phút hay một giây cũng không được nữa. Đừng bao giờ chờ đến lúc cô đơn như

mẹ rồi mới hỏi hận các con à! Tất cả sẽ rất là muộn!

Mỹ Ngọc vừa lau nước mắt vừa thổn thức khiến Thanh Hà cũng rơm rớm nước mắt theo. Nước mắt của hai mẹ con họ làm Phát thấy chạnh lòng. Chàng cảm thấy sầu muộn hơn khi nhìn bóng dáng tiều tụy của nàng đơn lẻ trước phần mộ được phủ đầy hoa. Bên cạnh chàng, Davis vẫn thông cảm với chàng như đã từng. Anh ta đắm hồn vào những sợi nắng chiều vàng vọt và mơ màng vào trong sự yên lặng của nghĩa trang.

Khi nắng không còn và hoàng hôn bắt đầu trải dài trên những dãy mộ thì Mỹ Ngọc mới uể oải đứng dậy, thờ thẩn bước đi. Hai cái bóng, không nói gì nhau, âm thầm theo nàng, cùng hướng về phía cổng của nghĩa trang. Bất thình lình, cả Davis và Phát đều giật mình vì thấy một dáng người còm cõi quen thuộc đang bước chầm chậm về hướng ngược lại. Họ bàng hoàng vì người kia chính là ba của Davis và cái bia mới toanh nơi mà ông dừng lại chính là cái mộ xây chìm của Davis.

Mỹ Ngọc dừng lại trước mặt ông, nói bằng tiếng Anh pha lẫn chút âm Việt:

- Chào bác. Bác có khỏe không ạ?

- Chào cô. Tôi vẫn khỏe. Cảm ơn. Ông lão đáp bằng giọng thiếu lưu tâm.

Mỹ Ngọc lại hỏi:

- Bác thăm mộ tôi quá ạ?

Với vẻ mặt không tập trung nhưng ông lão vẫn tiếp tục trả lời:

- Vâng, vì ngày mai tôi phải rời nơi đây.

- Rồi nơi đây? Ý của bác là chỉ đi ra ngoài thành phố vài ngày hay dọn ra khỏi bang luôn?
- Tôi sẽ rời khỏi tiểu bang Maryland này luôn cô ạ.
- Hình như phần mộ này vừa mới chôn thôi phải không bác? Người này là...
- Đây là mộ của con trai tôi. Nó chỉ vừa chết cách đây vài ngày.
- Thế mà bác phải đi xa sao?
- Vâng. Tôi chỉ có mỗi mình nó. Lo xong chuyện, tôi phải giao căn nhà của tôi cho người chuyên môn bán dùm để về ở gần đứa cháu họ. Thật ra là tôi sẽ ở nhà già nhưng gần chỗ người thân vẫn hơn.

Nói dứt câu, ông cúi người đặt bó hoa trước phần mộ, rồi ngồi xuống cạnh bên lẩm bẩm một mình, bất kể sự có mặt của Mỹ Ngọc. Lặng lẽ ngắm ông, Mỹ Ngọc đứng chờ trong im lặng. Đến khi thấy ông vừa nhòm người đứng lên, nàng vội nói ngay:

- Con của bác mất sớm quá! Năm mươi bốn tuổi, chẳng khác gì chồng của cháu.

Ông lão, lúc này, tỏ vẻ chú tâm đến chiếc khăn tang và chiếc áo sô trắng của Mỹ Ngọc hơn, hỏi nàng với giọng ngân ngại:

- Cô cũng ra thăm mộ chồng tôi như vậy sao?
- Dạ không phải là thăm mà hôm nay là đám tang của anh ấy. Mọi người về hết rồi nhưng cháu còn muốn ở lại thêm chút nữa. Nghĩ là nán ná một chút thôi thế mà cháu không ngờ trời tối mau như vậy. Cháu cũng tưởng là không còn ai vào trong nghĩa trang giờ này thế mà không ngờ lại gặp bác.

Thế rồi sau câu nói ấy, cả hai người, một già một trẻ nói liên tiếp về các vấn đề chết già, chết trẻ, các chứng bệnh và chuyện chôn cất. Những cơn gió lạnh của trời đêm mang theo những lời trầm buồn và đều đặn của họ khiến hai chiếc bóng vô hình đứng cạnh bên họ càng lúc càng tê tái và giá buốt.

Rồi, họ, người sống và kẻ chết, chợt cùng im lặng rất lâu. Không trung chỉ còn những âm thanh rời rạc của những cành lá đong đưa.

Đã khá tối mà chẳng ai muốn rời bước. Mỹ Ngọc khơi lại nguồn tâm sự:

- Cháu cũng sẽ dọn đi vì phải bán nhà nhưng cháu sẽ thuê một chỗ gần đây chứ không đi xuyên bang. Bởi vì cháu vừa mua nợ phần đất cho phần mộ của chồng cháu, vừa mua luôn phần đất cho mộ của cháu nữa nên phải bán nhà để ở nhà thuê.

Phấn khích trước sự chăm chú của người nghe, giọng trầm trầm của nàng bỗng nhiên sôi nổi hẳn lên.

- Phần đất của cháu nằm sát bên cạnh mộ của chồng cháu đó bác. Vì ham cái cảnh đẹp mắt và yên bình trong nghĩa trang này mà cháu bạo gan mượn nợ mua ngay chứ sợ mất. Mua xong, cháu thấy an tâm và vui lắm vì chưa bao giờ cháu thấy khu nghĩa trang nào vừa đẹp vừa tiện lợi giao thông như nghĩa trang này! Nó có vẻ đẹp bình lặng của thôn dã mà lại ở gần khu dân cư đông đúc. Người thân mình muốn tới thăm cũng dễ dàng.

- Nhưng cô trẻ như thế này mà lo đất chôn cho mình sớm thế sao?

Câu hỏi và cái nhìn lạ lẫm của ông lão khiến cho vẻ buồn bã ẩn giấu của Mỹ Ngọc càng lúc càng tỏ rõ hơn trên khuôn mặt của nàng. Để trút hết nỗi lòng, nàng tâm tình bằng giọng nói thấp hơn và đầy chân tình hơn:

- Thật sự là cháu sống mà như đang chết đó bác! Cháu ân hận rất nhiều việc mà không thể chia sẻ cùng ai. Cháu chỉ mong một việc làm nhỏ nhoi của mình có thể hàn gắn vết thương lòng và đền bù phần nào lỗi lầm mà mình đã làm trước đây. Hơn nữa, cháu lo được như vậy, đến khi chết, con của cháu khỏi phải bận tâm gì về chuyện chôn cất cháu mà cháu lại được chôn gần chồng của cháu. Sống và chết nhanh như trở bàn tay cho nên không thể kể là già hay trẻ đâu bác ạ. Trời kêu lúc nào phải dạ lúc ấy thôi.

- Đành vậy, nhưng không ai trẻ như cô mà lại tính xa như thế. Ông lão chép miệng.

Mỉm cười trước sự ái ngại của ông, Mỹ Ngọc đổi sang giọng nói tươi vui hơn, chẳng khác gì của các cô gái trong tuổi trung học:

- Nhưng mà uống lăm bác ạ! Trước đây cháu cứ nghĩ là sống chung nhà mà chết riêng mồ nên mới đặt mua hai phần đất. Tưởng đâu mua hai miếng đất kề nhau để được chôn cạnh nhau là nhất rồi, ai ngờ bây giờ mới biết cái nghĩa trang này có phục vụ chôn hai xác chung trong một mồ đó bác! Loại mồ này có hai ngăn. Chôn một người xong, sau đó khi người thứ hai chết, họ mở cửa mồ ra chôn thêm. Như vậy cả hai sẽ ở chung một mồ. Cháu biết trễ quá. Giờ thì lỡ rồi!

Mỹ Ngọc càng chép miệng tiếc rẻ, Phát càng cảm thấy ngậm ngùi. Davis bồi hồi, xúc động không kém gì chàng khi cả hai sát cạnh nhau.

- Dù sao bây giờ họ đã an bình trong cõi vĩnh hằng. Cô hãy an tâm đi! Ba Davis nói trong lúc ông bước theo vợ Phát.

- Thừa vâng, đó là sự an ủi duy nhất của cháu trong lúc này. Vợ Phát chột cúi đầu và bước chậm hơn.

Rồi, hai người cùng bước mà không nói gì với nhau nữa. Con đường xa và dài mang theo sự im lặng của họ cho đến tận cổng của nghĩa trang.

- Anh nghe tất cả những gì họ vừa nói chứ? Davis lên tiếng hỏi rồi nói tiếp - Khi còn trên dương thế chúng ta cũng từng mong đến nơi an bình trên cõi vĩnh hằng vậy thì hãy đi thôi.

- Trở lại cuộc hành trình ngay lúc này? Anh không muốn lưu lại dấu hiệu nào cho họ biết là chúng ta đã thấu rõ tâm tình của họ và đang chia tay với họ sao? Phát hỏi bằng giọng ngạc nhiên.

- Chúng ta không cần phải làm những điều đó bởi vì chúng ta đã in hình ảnh của chúng ta trong tim họ rồi. Davis trả lời khi anh ta dừng lại.

Khựng lại theo anh, Phát hỏi trong lúc nhìn hai người sống đang bước vào xe của họ:

- Còn chúng ta vẫn giữ hình ảnh của họ trong kỷ ức phải không?

- Đúng vậy. Chúng ta sẽ giữ hình ảnh của họ trong thế giới bất tận mà chúng ta đang “sống”. Anh sẽ không phản đối chữ dùng này của tôi khi mà tôi chắc rằng anh đã nhận rõ những điều mà tôi đang nhìn nhận: Tuy sống và chết là sự tương quan trong vũ trụ nhưng chết chỉ là sự biến mất của ngôn từ của người sống mà thôi. Chúng ta vẫn đang hiện diện trong thế giới mà người sống gọi là cõi chết, hay cõi âm. Trong thế giới này, cũng như trong thế giới sống của dương thế, được lên thiên đàng hay xuống địa ngục tùy thuộc vào chúng ta. Tự chúng ta quyết định mình được hạnh phúc hay đau khổ. Tôi thì không muốn vương vất nơi đây vì như đã nói với anh: “*Tôi không muốn mình đau khổ*”.

- Tôi cũng không. Vậy thì chúng ta hãy cùng trở lại cuộc hành trình tìm an bình đi Davis!

Vui vẻ với những lời tâm đầu ý hợp, hai linh hồn càng lúc càng nhẹ hơn và bỗng thẳng lên trời cao. Bóng của họ trở thành hai luồng sáng rực, thanh thoát và vun vút.

Không đỏ chói dữ dội như của mặt trời mùa hạ, không nhiều màu sắc như của cầu vồng trong chiều mưa nhẹ cũng không lấp lánh hào quang như của các vầng nhật nguyệt, chúng cùng một màu vàng cam. Hai luồng vàng cam sáng rực chọt vỡ tung ra thành những hạt nho nhỏ như những hạt thủy tinh óng ánh đủ màu rơi rớt khắp nơi. Rồi những hạt sáng thủy tinh lấp la lấp lánh như hàng khối hạt kim tuyến nhỏ dần nhỏ dần thành những hạt bụi sáng nhạt và chìm lẫn trong màn đêm.

Màu đen của bóng tối bắt chọt nhạt dần nhạt dần thành màu lam trắng. Với sắc màu huyền hoặc và huyền bí này, vũ trụ bỗng trở nên sáng hơn bởi những tia sáng lấp lánh từ các vì tinh tú trên bầu trời xanh đen.

Cung Thị Lan

Viết xong ngày 24 tháng 6 năm 2007

Khoảng cách của biệt ly

Chương 10

Tất cả về đến nhà vào lúc mười giờ tối.

- Hình như chúng ta là những cái bóng không để lại bóng vì chúng ta chẳng có trọng lượng gì cả. Tiếng Phát vang lên khi anh và Davis cùng lặn vào bóng tối của hầm nhà.

- Theo tôi thì còn. Có thể trong ánh sáng, chúng ta là bóng đen và ngược lại trong tối chúng ta là bóng sáng. Chúng ta có thể là những con ma đen thui mà cũng có thể là những con ma trơi. Không trọng lượng nhưng chúng ta vẫn hiện hữu trong thế giới vô hình này.

- Đó là anh nghĩ chứ chẳng có người sống nào có thể nhìn thấy chúng ta. Làm sao chúng ta còn nguyên dạng khi bản chất của chúng ta là vô hình. Chả trách gì người sống gọi chúng ta là đã mất hay chết. Những từ ấy đồng nghĩa với từ chia lìa mãi mãi, sự biệt ly không biên giới, hay thiên thu cách biệt.

- Đừng thi vị các từ chết nữa! Chúng ta và những người sống có nhìn thấy được nhau thì được ích gì? Đến bây giờ anh chưa thấy rõ là chúng ta đang ở thế giới vô hình thể, vô dục vọng và thân phận của chúng ta vô dụng hoàn toàn sao? Sự ngăn cách vô hạn giữa sống và chết cho tôi bài học là chúng ta chỉ có thể làm tất cả khi chúng ta còn ở trên đời thôi.

Chấp thuận ngầm lý luận của Davis bằng sự im lặng, Phát đắm hồn vào những kỷ niệm khi còn sống trên thế gian. Một trong những kỷ niệm đẹp mà chàng hồi tưởng là thời gian vợ và con chàng lắng nghe và làm theo lời khuyên bảo của chàng với lòng khâm kính khi họ còn ở Việt nam. Lúc đó, tuy còn trẻ nhưng chàng được quý trọng là người chồng và cha theo ý nghĩa thực sự. Miên man trong suy tưởng, Phát bỗng giật mình bởi ánh sáng chớp bùng và chói lọi của chiếc đèn trên trần. Bàng hoàng vì sự xuất hiện đơn lẻ của Mỹ Ngọc trong nhà hầm lúc khuya khoắt, chàng chăm chăm vào đôi mắt sừng đỏ của nàng với hy vọng được đáp trả. Thán nhiên trước ánh nhìn dò xét của chàng, nàng đã tiến ngay đến chiếc giường mà chàng và Davis đang ngồi rồi ngồi ngay trên đùi Davis khiến anh ta phải tránh qua một bên.

- Em đã quá ngu si nên lo sợ những điều vô căn cứ. Giờ đây, em mới chính là bóng ma. Em cũng đang chết với nỗi cô đơn và tuyệt

vọng của mình.

Lời than khóc mang tính cách riêng tư của Mỹ Ngọc khiến Davis vội lĩnh nhanh về phía bức tường nơi cầu thang. Cử chỉ khá tế nhị của anh khiến Phát đưa ánh nhìn đầy biết ơn về phía anh ta trong khi tiếp tục lắng nghe những lời kể lể của Mỹ Ngọc. Với giọt ngấn giọt dài, nàng thút thít:

- Em không biết làm sao đền bù lại những lỗi lầm đối với anh. Em cũng không thể sống nổi với thái độ oán ghét của con cái. Xin hãy trừng phạt em đi!

- Anh tha thứ hết thảy. Nín đi em!

Phát vượt miệng đáp. Trong vô thức, chàng cứ tưởng mình còn sống và có thể vỗ về vợ như lúc còn sống. Tuy nhiên cái hụt hẫng của vòng tay ôm và khuôn mặt không đổi của Mỹ Ngọc khiến chàng Ý thức được là họ đang ở giữa một khoảng cách vô tận và sự ly biệt không giới hạn. Chàng cố gắng thêm, hết sức nhưng những cái chụp bắt và những vòng tay ôm lại hụt hẫng và Mỹ Ngọc vẫn tiếp tục nói lầm rầm với một người nào đó trước mặt nàng. Phát đổi vị trí, đến trước mặt nàng nhưng nàng vô tình hướng ánh nhìn đến nơi khác. Đến lúc ấy, Phát mới hiểu rằng vợ chàng đang nói với một người vô hình trong một khoảng không hết sức mông lung và mơ hồ xung quanh nàng chứ không hề biết chàng đang ở bên cạnh.

Davis khuyên:

- Ở hai thế giới hoàn toàn khác nhau như thế này, không có người sống nào có thể nhìn thấy hay nghe mình nói đâu, đừng hoài công vô ích.

Phớt lờ lời anh nói, Phát lặp lại lời vừa nói của mình với Mỹ Ngọc bằng giọng cao hơn. Những tiếng gào của chàng chỉ có thể làm cho Davis nghe và hiểu nhưng đã không gây được chút chú Ý nào của Mỹ Ngọc. Chúng hoàn toàn chìm đắm trong cái thinh lặng của đêm. Không nản chí, chàng vừa gọi lớn tên nàng vừa loay quanh khắp phòng tìm cách gây tiếng động khác qua các vật dụng. Tiếc thay, chẳng vật nào trong phòng hằm có thể giúp Ý muốn của chàng thành hiện thực. Vài chiếc áo của chàng còn sót trên vách tường đang

được Mỹ Ngọc lấy xuống xếp gọn vào một cái túi nhỏ. Sau khi kéo khóa của chiếc túi cẩn thận, nàng lau khô nước mắt, tắt đèn rồi nằm ngay ngắn trên giường. Màn đen kịt bắt chợt của đêm làm dịu hồn Phát. Chàng ngưng cơn thịnh nộ để ngắm nàng trong im lặng. Đắm hồn vào những lời được nghe từ trong tâm tư của nàng, chàng hiểu rõ vì sao chúng sợ ma cổ hữu của nàng bị triệt tiêu. Ý nghĩ cho rằng Phát đã lên cõi thiên đàng, và mình sẽ rơi xuống địa ngục vì phạm tội, Mỹ Ngọc đã không hề nghĩ đến ngày gặp nhau, ngay khi cả phút nàng lìa đời. Thất vọng vì tư tưởng của nàng hạn chế những cố gắng mà mình đang kỳ công và tuyệt vọng với sự đối nghịch của hai thế giới âm dương, Phát nản nề đầu hàng trong bất động.

Bóng tối càng lúc càng nặng trĩu bởi cái màu đen ngọt ngào trong bốn bức tường ẩm thấp. Im lặng thật tuyệt đối và Phát hoàn toàn chìm mình trong ấy. Thành linh Davis đánh thức chàng bằng câu hỏi tinh nghịch:

- Anh sẽ không làm thân chết bắt hồn cô ấy chứ?

Giật mình, Phát cúi kinh đáp ngay:

- Vì sao anh nghĩ vậy? Tôi đâu ích kỷ đến nỗi kéo người thân mình vào thế giới vô vọng này trong khi họ chưa đến giờ tuyệt mạng. Tiếc là tôi không trở thành con ma trôi trong bóng tối như thế này để báo cho cô ta biết tôi đã nghe hết những lời trần tình của cô ta.

- Cái chính là tình yêu của anh vẫn còn đối với cô ta -Davis vừa nói vừa cười mỉm như hoàn toàn toại nguyện với kết quả của câu hỏi trắc nghiệm. Rồi anh bảo - Thôi đừng hoài công vô ích nữa Phát. Cô ấy đã ngủ rồi đấy.

- Đúng vậy. Tôi cần nàng ngủ yên.

Dứt lời, Phát vụt qua mặt Davis, vượt lên đến tầng lầu trên rồi vào tận phòng của Hồng Nhung. Davis theo chàng, phân vân hỏi:

- Tôi cứ nghĩ là anh lên phòng khách chứ?

- Không. Tôi muốn vào căn phòng này.

- Có phải anh muốn tìm cách chen vào giấc mơ của cô gái này để dạy cho cô ta cách tôn kính vợ anh không?

Im lặng bên chiếc giường nơi Hồng Nhung đang nằm im ngủ, Phát đáp với giọng buồn bã:

- Tôi chỉ muốn nhìn kỹ mặt nó để tìm hiểu vì sao nó thay đổi. Nó không thể nào thay đổi như thế được. Trong Ý nghĩ của tôi, nó luôn luôn là một đứa con gái ngoan ngoãn, yêu thương mọi người và có tấm lòng vị tha. Nó không những chăm sóc toàn bộ những người trong gia đình mà còn chăm sóc thằng Trung, em cùng mẹ khác cha với nó, chẳng khác gì em ruột. Bạn rón biết bao việc như bếp núc, nhà cửa, học hành, và công việc làm bán thời gian mà nó chẳng bao giờ bỏ lễ hàng tuần ở nhà thờ. Đã vậy, nó còn thường đưa thằng Trung đến nhà thờ vào chiều chủ nhật để học giáo lý nữa. Là đứa con gái ngoan như thế, có thể nào nó lại hỗn với mẹ nó kinh khủng như sáng hôm nay?

- Có lẽ nguyên nhân từ... chuyện cô ta quyết định thay đổi ngành học này không? Davis nói khi anh ta lẩn quẩn bên chiếc bàn học dưới chân giường sát vách tường gần cửa phòng.

- Điều gì khiến anh nói như thế?

- Thì anh hãy đến đây coi! Những tờ đơn chuyển ngành học được cô ta vừa mới ký trong ngày hôm nay thôi! Cô đổi ngành học sang computer chứ không còn theo ngành y như anh nói đâu.

- Computer? Trời ơi! Nó có thể nào chuyển sang ngành computer được chứ! Đổ bao nhiêu thời gian, tiền bạc và tâm lực để học cái ngành y đầy vinh dự như thế mà điên khùng gì lại thay đổi ngành một cách ngu xuẩn như thế này! Phát nói một cách giận dữ khi chàng đọc các giấy tờ trên chiếc bàn đầy sách vở và giấy tờ.

- Gì phải nghiêm trọng đến thế? Thay đổi ngành trong đại học là chuyện thường của sinh viên thôi mà! Trông anh cứ như kẻ chết hai lần.

- Còn hơn thế nữa! Tôi mới chết chỉ vài ngày nó đã làm trái Ý tôi. Anh đâu biết nó thông minh cỡ nào để hiểu là nó đang phỉ phạm cái tài

năng của nó ra sao! Sức học của nó phải là của bác sĩ và phải trở thành bác sĩ thôi! Nó đã viết thư hứa với tôi sẽ là bác sĩ giỏi để không chế các loại bệnh giết người khi tôi còn ở Úc kia. Nó là đứa giữ lời mà có thể nào như vậy được.

- Thì ra cô gái này đã chiều Ý của anh mà theo ngành y! Nhưng mà cô ta chiều anh đến phút cuối của cuộc đời anh đã quá đủ rồi, bây giờ anh hãy để cho cô ta tự do theo hướng mà cô ta thích đi!

Giọng của Phát lắng trầm trong thất vọng:

- Tôi không ngờ nó không thích ngành học này mà không phản đối lời đề nghị của tôi để giờ này phải mất ba năm ròng rã.

- Tất cả cũng đâu vào đấy rồi, đừng rên rỉ làm gì nữa. Anh cứ nghĩ đó là Ý trời đi! Nếu cô ta không là sinh viên y khoa thì anh không thể nào được chăm sóc trong căn nhà này và cũng chẳng được chết nơi đây. Còn tôi thì thấy mình lên xuống ra vào căn nhà này đã quá nhiều. Chúng mình cần yên tĩnh một chỗ chờ đến ngày mai thôi.

Đáp ứng lời yêu cầu của Davis, Phát đưa anh ta xuống phòng khách.

Khoảng cách của biệt ly

Chương 11

- Chúng ta sẽ đi đâu sau khi tiễn biệt cái xác của tôi? Phát hỏi khi chàng ngắm những người đang xúm xít vây quanh huyệt mộ.

- Sẽ lên thiên đàng hay xuống địa ngục gì đó tùy chúng ta thôi. Người trên dương thế thì nói là chúng ta sẽ bay về cõi an bình trên trời. Đó! Anh có nghe ông ấy nói là đang tiễn linh hồn anh về trời đấy không? Davis đáp trong khi anh nghe lời đọc kinh của người linh mục.

- Chúng ta sẽ lên thiên đàng đấy chứ?

- Chúng ta chỉ là kẻ mới hội nhập vào thế giới này thì làm sao biết

được? Sống trên thế gian một thời gian khá dài mà chúng ta còn chưa nắm hết trí thức và đời sống của thế gian thì làm sao chúng ta có thể hiểu cái thế giới mới mẻ này?

- Vậy tôi phải bám vào cái nắm mờ này mãi sao? Phát trả lời khi anh nhìn xung quanh - Tôi chẳng thấy ma nào trong cái nghĩa trang này cả.

- Bộ anh tưởng những người sống đặt cái xác mình tại đây là mình phải ở đây sao? Chỉ có những kẻ mới như tụi mình mới lần lần quần xem họ làm gì. Còn những kẻ khác, hoặc là thăng cao trong sự an bình, hoặc là bám riết với những gì đã mất khi còn ở dương thế rồi than van, rên xiết. Chứ ai mà muốn ở đây! Davis đáp.

- Nhưng mà nơi đây chẳng đến nỗi tệ như tôi hình dung như lúc còn sống. Phát nói khi anh nhìn rừng thông sum sê và hàng dương xỉ xanh rờn ven rào.

- Đúng vậy. Nó không phải là một nghĩa trang hoang vắng với các cây gầy khô lá và héo hắt của những ngày cuối đông. Nó có sức sống của màu xanh của lá và không hiểu sao trông rất quen thuộc đối với tôi. Nhưng mà thôi, chúng ta không nên luyến tiếc cái chỗ gọi là “nơi dành cho người chết” này làm gì. Biến mình thành kẻ giữ mồ chỉ làm nặng hồn theo những cái xác mục trong huyết. Tôi nghĩ là chúng ta không nên ở đây và cũng không nên bám theo người sống. Vì nếu thế, chúng ta sẽ tạo cho mình một địa ngục cực kỳ tệ hại trong thế giới âm ti này. Sự vô khả năng đối với những gì thấy được và nghe được sẽ làm cho chúng ta trở thành người biết nghe mà không biết nói, biết nhìn mà không biết hành xử. Có ích gì?

- Vậy người ta xây mộ làm gì? Chẳng phải cho chúng ta sao?

- Chỉ cho cái xác của chúng ta mà thôi! Và còn để cho những người sống đến đặt hoa khi họ nhớ đến chúng ta nữa! Đó! Anh có thấy các dây hoa kia không? Người dương thế thường đem hoa đến đây để tưởng nhớ chúng ta và để trút nỗi niềm hay than khóc. Chỉ là vậy! Nhưng mà anh đừng suy nghĩ nhiều làm gì! Đất đã lấp xong, việc đầu vào đấy thì anh nên an lòng với cảnh mờ yên mà đẹp đi! Bây giờ chúng ta hãy lên đường ghé thăm ba tôi rồi trở lại cuộc hành trình.

- Trở lại cuộc hành trình? Anh đã không phủ nhận nó ngay từ lúc ban

đầu đầy ư?

- Tôi nghĩ là quanh quẩn mãi bên người thân chẳng có ích lợi gì. Phải chi chúng ta đang ở trong tình trạng hôn mê rồi tỉnh dậy để về lại với thể xác của mình thì chúng ta sẽ được tiếp tục làm những gì chưa tròn. Còn bây giờ, đã ra thể này, chúng ta nên tìm sự an bình cho phần hồn của mình! Hãy để những việc trên thế gian cho người dương thể định đoạt vì đó là công việc của họ. Cho dù anh có ghen tuông, giận hờn hay muốn lo toan, chia sẻ, gánh vác trách nhiệm với họ, chẳng thể làm được gì. Hồn lìa khỏi xác, chúng ta chỉ còn là những cái bóng trong cõi hư vô của thiên thu mà thôi.

Bị đọc hết tất cả ý nghĩ mình đang có, Phát im lặng. Hôm nay không thấy Phan nên chàng cảm thấy an lòng. Tuy nhiên, như Davis giải thích, nếu cứ lẩn quẩn theo Mỹ Ngọc thì trước sau chàng cũng phải gặp cảnh nàng yêu thương nồng thắm với người đàn ông nào đó, hoặc là chồng cũ, hoặc là người yêu mới, và chắc chắn chàng sẽ đau khổ khôn nguôi. Khi nghĩ đến sắc đẹp khó tàn và bản tính hồn nhiên của nàng không dễ làm những người đàn ông trên đời dễ yên, chàng cảm thấy sự đau khổ của mình lớn hơn sự tưởng tượng.

- Hai con hãy về trước đi. Mẹ đã có xe, lái về lúc nào cũng được, không phải lo.

Giọng nói trầm buồn của Mỹ Ngọc đánh thức Phát về thực tế. Lúc này chàng nhận ra chỉ còn vợ chàng, Thanh Hà và Định còn ở lại bên phần mộ mới.

- Mẹ cũng nên về vì trời sắp tối rồi! Trung đã đi về với Hồng Nhung nhưng chắc chắn nó mong mẹ lắm! Thanh Hà nói với giọng nửa khuyên lơn nửa thuyết phục

- Mẹ muốn ở lại với ba thêm một chút nữa rồi về sau. Mỹ Ngọc đáp xong, im lặng một lúc rồi nói thêm - Mẹ cũng không muốn giáp mặt Hồng Nhung lúc này.

- Vậy thì... chúng con về trước. Có lẽ đến cuối tuần tới chúng con mới đến thăm mẹ được! Mong mẹ giữ gìn sức khỏe.

- Mẹ sẽ không sao cả, đừng lo cho mẹ! Mẹ biết các con có nhiều công việc phải làm, cho nên rảnh được thì đến thăm mẹ, không thì thôi. Điều mẹ muốn căn dặn con là con nên đối xử tốt với chồng của con. Hai đứa nên đối tốt với nhau. Đừng bao giờ như mẹ! Vì làm chuyện không phải, đến lúc chồng mình vĩnh viễn từ giã cõi trần, mới hiểu ra rằng muốn làm khác hơn, tốt hơn chỉ trong một phút hay một giây cũng không được nữa. Đừng bao giờ chờ đến lúc cô đơn như mẹ rồi mới hối hận các con à! Tất cả sẽ rất là muộn!

Mỹ Ngọc vừa lau nước mắt vừa thổn thức khiến Thanh Hà cũng rơm rớm nước mắt theo. Nước mắt của hai mẹ con họ làm Phát thấy chạnh lòng. Chàng cảm thấy sầu muộn hơn khi nhìn bóng dáng tiều tụy của nàng đơn lẻ trước phần mộ được phủ đầy hoa. Bên cạnh chàng, Davis vẫn thông cảm với chàng như đã từng. Anh ta đắm hồn vào những sợi nắng chiều vàng vọt và mơ màng vào trong sự yên lặng của nghĩa trang.

Khi nắng không còn và hoàng hôn bắt đầu trải dài trên những dãy mộ thì Mỹ Ngọc mới uể oải đứng dậy, thờ thẩn bước đi. Hai cái bóng, không nói gì nhau, âm thầm theo nàng, cùng hướng về phía cổng của nghĩa trang. Bất thành linh, cả Davis và Phát đều giật mình vì thấy một dáng người còm cõi quen thuộc đang bước chầm chậm về hướng ngược lại. Họ bàng hoàng vì người kia chính là ba của Davis và cái bia mới toanh nơi mà ông dừng lại chính là cái mộ xây chìm của Davis.

Mỹ Ngọc dừng lại trước mặt ông, nói bằng tiếng Anh pha lẫn chút âm Việt:

- Chào bác. Bác có khỏe không ạ?

- Chào cô. Tôi vẫn khỏe. Cảm ơn. Ông lão đáp bằng giọng thiếu lưu tâm.

Mỹ Ngọc lại hỏi:

- Bác thăm mộ tối quá ạ?

Với vẻ mặt không tập trung nhưng ông lão vẫn tiếp tục trả lời:

- Vâng, vì ngày mai tôi phải rời nơi đây.

- Rời nơi đây? Ý của bác là chỉ đi ra ngoài thành phố vài ngày hay dọn ra khỏi bang luôn?

- Tôi sẽ rời khỏi tiểu bang Maryland này luôn cô ạ.

- Hình như phần mộ này vừa mới chôn thôi phải không bác? Người này là...

- Đây là mộ của con trai tôi. Nó chỉ vừa chết cách đây vài ngày.

- Thế mà bác phải đi xa sao?

- Vâng. Tôi chỉ có mỗi mình nó. Lo xong chuyện, tôi phải giao căn nhà của tôi cho người chuyên môn bán dùm để về ở gần đưa cháu họ. Thật ra là tôi sẽ ở nhà già nhưng gần chỗ người thân vẫn hơn.

Nói dứt câu, ông cúi người đặt bó hoa trước phần mộ, rồi ngồi xuống cạnh bên lẩm bẩm một mình, bất kể sự có mặt của Mỹ Ngọc. Lặng lẽ ngắm ông, Mỹ Ngọc đứng chờ trong im lặng. Đến khi thấy ông vừa nhồm người đứng lên, nàng vội nói ngay:

- Con của bác mất sớm quá! Năm mươi bốn tuổi, chẳng khác gì chồng của cháu.

Ông lão, lúc này, tỏ vẻ chú tâm đến chiếc khăn tang và chiếc áo sô trắng của Mỹ Ngọc hơn, hỏi nàng với giọng ngằn ngại:

- Cô cũng ra thăm mộ chồng tối như vậy sao?

- Dạ không phải là thăm mà hôm nay là đám tang của anh ấy. Mọi người về hết rồi nhưng cháu còn muốn ở lại thêm chút nữa. Nghĩ là nấn ná một chút thôi thế mà cháu không ngờ trời tối mau như vậy. Cháu cũng tưởng là không còn ai vào trong nghĩa trang giờ này thế mà không ngờ lại gặp bác.

Thế rồi sau câu nói ấy, cả hai người, một già một trẻ nói liên tiếp về các vấn đề chết già, chết trẻ, các chứng bệnh và chuyện chôn cất. Những cơn gió lạnh của trời đêm mang theo những lời trầm buồn và đều đặn của họ khiến hai chiếc bóng vô hình đứng cạnh bên họ càng lúc càng tê tái và giá buốt.

Rồi, họ, người sống và kẻ chết, chợt cùng im lặng rất lâu. Không trung chỉ còn những âm thanh rời rạc của những cành lá đong đưa.

Đã khá tối mà chẳng ai muốn rời bước. Mỹ Ngọc khơi lại nguồn tâm sự:

- Cháu cũng sẽ dọn đi vì phải bán nhà nhưng cháu sẽ thuê một chỗ gần đây chứ không đi xuyên bang. Bởi vì cháu vừa mua nợ phần đất cho phần mộ của chồng cháu, vừa mua luôn phần đất cho mộ của cháu nữa nên phải bán nhà để ở nhà thuê.

Phấn khích trước sự chăm chú của người nghe, giọng trầm trầm của nàng bỗng nhiên sôi nổi hẳn lên.

- Phần đất của cháu nằm sát bên cạnh mộ của chồng cháu đó bác. Vì ham cái cảnh đẹp mắt và yên bình trong nghĩa trang này mà cháu bạo gan mượn nợ mua ngay chứ sợ mất. Mua xong, cháu thấy an tâm và vui lắm vì chưa bao giờ cháu thấy khu nghĩa trang nào vừa

đẹp vừa tiện lợi giao thông như nghĩa trang này! Nó có vẻ đẹp bình lặng của thôn dã mà lại ở gần khu dân cư đông đúc. Người thân mình muốn tới thăm cũng dễ dàng.

- Nhưng cô trẻ như thế này mà lo đất chôn cho mình sớm thế sao?

Câu hỏi và cái nhìn lạ lẫm của ông lão khiến cho vẻ buồn bã ẩn giấu của Mỹ Ngọc càng lúc càng tỏ rõ hơn trên khuôn mặt của nàng. Để trút hết nỗi lòng, nàng tâm tình bằng giọng nói thấp hơn và đầy chân tình hơn:

- Thật sự là cháu sống mà như đang chết đó bác! Cháu ân hận rất nhiều việc mà không thể chia sẻ cùng ai. Cháu chỉ mong một việc làm nhỏ nhoi của mình có thể hàn gắn vết thương lòng và đền bù phần nào lỗi lầm mà mình đã làm trước đây. Hơn nữa, cháu lo được như vậy, đến khi chết, con của cháu khỏi phải bận tâm gì về chuyện chôn cất cháu mà cháu lại được chôn gần chồng của cháu. Sống và chết nhanh như trở bàn tay cho nên không thể kể là già hay trẻ đâu bác ạ. Trời kêu lúc nào phải dạ lúc ấy thôi.

- Đành vậy, nhưng không ai trẻ như cô mà lại tính xa như thế. Ông lão chép miệng.

Mỉm cười trước sự ái ngại của ông, Mỹ Ngọc đổi sang giọng nói tươi vui hơn, chẳng khác gì của các cô gái trong tuổi trung học:

- Nhưng mà uống lắm bác ạ! Trước đây cháu cứ nghĩ là sống chung nhà mà chết riêng mồ nên mới đặt mua hai phần đất. Tưởng đâu mua hai miếng đất kề nhau để được chôn cạnh nhau là nhất rồi, ai ngờ bây giờ mới biết cái nghĩa trang này có phục vụ chôn hai xác chung trong một mồ đó bác! Loại mồ này có hai ngăn. Chôn một người xong, sau đó khi người thứ hai chết, họ mở cửa mồ ra chôn thêm. Như vậy cả hai sẽ ở chung một mồ. Cháu biết trễ quá. Giờ thì lỡ rồi!

Mỹ Ngọc càng chếp miệng tiếc rẻ, Phát càng cảm thấy ngậm ngùi. Davis bồi hồi, xúc động không kém gì chàng khi cả hai sát cạnh nhau.

- Dù sao bây giờ họ đã an bình trong cõi vĩnh hằng. Cô hãy an tâm đi! Ba Davis nói trong lúc ông bước theo vợ Phát.

- Thừa vâng, đó là sự an ủi duy nhất của cháu trong lúc này. Vợ Phát chợt cúi đầu và bước chậm hơn.

Rồi, hai người cùng bước mà không nói gì với nhau nữa. Con đường xa và dài mang theo sự im lặng của họ cho đến tận cổng của nghĩa trang.

- Anh nghe tất cả những gì họ vừa nói chứ? Davis lên tiếng hỏi rồi nói tiếp - Khi còn trên dương thế chúng ta cũng từng mong đến nơi an bình trên cõi vĩnh hằng vậy thì hãy đi thôi.

- Trở lại cuộc hành trình ngay lúc này? Anh không muốn lưu lại dấu hiệu nào cho họ biết là chúng ta đã thấu rõ tâm tình của họ và đang chia tay với họ sao? Phát hỏi bằng giọng ngạc nhiên.

- Chúng ta không cần phải làm những điều đó bởi vì chúng ta đã in hình ảnh của chúng ta trong tim họ rồi. Davis trả lời khi anh ta dừng lại.

Khượng lại theo anh, Phát hỏi trong lúc nhìn hai người sống đang bước vào xe của họ:

- Còn chúng ta vẫn giữ hình ảnh của họ trong kỷ ức phải không?

- Đúng vậy. Chúng ta sẽ giữ hình ảnh của họ trong thế giới bất tận mà chúng ta đang “sống”. Anh sẽ không phản đối chữ dùng này của tôi khi mà tôi chắc rằng anh đã nhận rõ những điều mà tôi đang nhìn nhận: Tuy sống và chết là sự tương quan trong vũ trụ nhưng chết chỉ

là sự biến mất của ngôn từ của người sống mà thôi. Chúng ta vẫn đang hiện diện trong thế giới mà người sống gọi là cõi chết, hay cõi âm. Trong thế giới này, cũng như trong thế giới sống của dương thế, được lên thiên đàng hay xuống địa ngục tùy thuộc vào chúng ta. Tự chúng ta quyết định mình được hạnh phúc hay đau khổ. Tôi thì không muốn vương vất nơi đây vì như đã nói với anh: *“Tôi không muốn mình đau khổ”*.

- Tôi cũng không. Vậy thì chúng ta hãy cùng trở lại cuộc hành trình tìm an bình đi Davis!

Vui vẻ với những lời tâm đầu ý hợp, hai linh hồn càng lúc càng nhẹ hơn và bỗng thẳng lên trời cao. Bóng của họ trở thành hai luồng sáng rực, thanh thoát và vun vút.

Không đỏ chói dữ dội như của mặt trời mùa hạ, không nhiều màu sắc như của cầu vồng trong chiều mưa nhẹ cũng không lấp lánh hào quang như của các vầng nhật nguyệt, chúng cùng một màu vàng cam. Hai luồng vàng cam sáng rực chọt vỡ tung ra thành những hạt nhỏ nhỏ như những hạt thủy tinh óng ánh đủ màu rơi rớt khắp nơi. Rồi những hạt sáng thủy tinh lấp la lấp lánh như hàng khối hạt kim tuyến nhỏ dần nhỏ dần thành những hạt bụi sáng nhạt và chìm dần trong màn đêm.

Màu đen của bóng tối bắt chọt nhạt dần nhạt dần thành màu lam trắng. Với sắc màu huyền hoặc và huyền bí này, vũ trụ bỗng trở nên sáng hơn bởi những tia sáng lấp lánh từ các vì tinh tú trên bầu trời xanh đen.

Cung Thị Lan

Viết xong ngày 24 tháng 6 năm 2007

Nguồn: Tác giả/ VNthuquan - Thư viện Online
Người đăng: Ct.Ly
Thời gian: 17/09/2009 12:43:48 SA